

e-manet

üç aylık elektronik Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisi
Sayı 18 – Ekim-Aralık 2009

DÜŞÜNCE

Li-derkenar: *Emanet Kurban*

Chuck Faroe

3

Tamam mı? Devam mı? Dünya Görüşünün Değişimi (4. Bölüm)

Steven K. Mittwede

4

KİTAP

Vahiy'den... Tartışmasızca: Tektanrıcılık, Tapınma ve İsa'nın Tanrılığı

Chuck Faroe

8

Kutsal Kitap'tan Özet: Sahte Öğretmenler

Ken Wiest

12

TARİH

Büyük Basil ve Doğu Manastır Düzeni

Michael A. Smith

14

HİZMET

Kilise için Sağlam Sosyal Hizmet İlkeleri

Mark Dever

17

KAYNAK

Kitap İncelemesi: *Servet İlkesi*

J.M. Diener

21

“Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere emanet et.”

– 2. Timoteos 2:2

e-manet

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir.

e-manet, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi vardır: olgunlaşma ve hizmet.

Dergide benimsenen iki temel değer vardır: üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgiyle hoş görmenin yanı sıra, Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. e-manet’in yararlı olması için tepkilerinizi, isteklerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları yazikurulu@e-manetdergi.org adresine iletebilirsiniz.

e-manet’in tüm sayılarını <http://www.e-manetdergi.org> adresli web sitemizden indirebilirsiniz. Ayrıca dergimizde yayınlanan tüm makaleleri interaktif bir dizinde bulabilirsiniz.

e-manet’te yayımlanan makalelerin ve karikatürlerin telif hakları, yazarlarına veya onları ilk yayımlayan kurum veya yayınevine aittir. Mesih imanlıları olarak telif hakları yasasını ihlâl etmek istemeyiz. e-manet kurulunun aldığı yayın izinleri, makalelerin ve karikatürlerin başka yerlerde (web siteleri dahil), yayımlanmasını kapsamayabilir. İznin nereden alınması gerektiğini öğrenmek için bize yazikurulu@e-manetdergi.org e-posta adresinden ulaşabilirsiniz.

Li-derkenar

Emanet Kurban

✍️ Chuck Faroe

Türkiye İstatistik Kurumu'na (TÜİK) göre, 2008 yılında 641,973 çift evlenmiştir. Aynı yılda 99,663 çift de boşanmıştır.

Avukat Mehmet Sağıroğlu'nun *Neden Boşandılar?* adlı kitabına göre, en yaygın boşanma nedeni, "şiddetli geçimsizlik"tir.

Ne yazık ki boşanmalar ilişkisel sorunların yalnızca bir kısmıdır. TÜİK yılda kaç kişinin neden aralarının bozulduğunu herhalde araştırmaz. Bildiğim kadarıyla da kimse *Neden Küs Oldular?* adlı bir kitap yazmamıştır.

Anlaşmazlık, geçimsizlik, çekememezlikler... İnsanlık hali budur. Keşke bağışlamayı bilen, "Sildim seni kitabımdan, ne sen beni ara, ne de ben seni" demeye razı olmayan bir insanlar topluluğu olsa...

Aslında, öyle bir halk var: İsa'nın halkıdır bu. Nitekim İncil bize, "*Birbirinize hoşgörülü davranın. Birinizin ötekenden bir şikâyeti varsa, Rab'bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın*" diye buyurur (Kol. 3:13).

Tanrı'nın yeni insanlığıdır. Dünyanın gidişine uymamalıyız (bkz. Rom. 12:2). Mesih'in benzerliğine dönüştürülüyoruz: "*Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur*" (2Ko. 5:17). Eski şeyler geçmişse, alınmak veya küsmek yok artık! Her şey yeni olmuşsa, ilişkisel sorunlar ta kan davasına kadar varacağına, barışmayla çabucak çözümlenir.

"Güzel de" diyorsunuz, "ama bu çok radikal değil mi?" Yıllar önce komşuma bazı ayetler göstermiştim. Komşum ileri sürdüğüm görüşe katılmıyordu. O bana, "Doğru okuyorsun ama *yanlış* tercüme ediyorsun!" dedi. Yani, ayetleri aynen okudun ama yanlış bir mesaj çıkarttın demek istiyordu.

Belki yukarıda andığım ayetlerden fazla radikal bir vizyon çıkarttığımı düşünüyorsunuz.

Bunu yanıtlamak için, İsa'nın birbirine benzer (ama tam aynı olmayan) iki talimatını ilginize sunmak istiyorum: "*Kalkıp dua ettiğiniz zaman, birine karşı bir şikâyetiniz varsa onu bağışlayın ki, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlasın*" ve "*Bu yüzden, sunakta adak sunarken kardeşinin sana karşı bir şikâyeti olduğunu anımsarsan, adağını orada, sunağın önünde bırak, git önce kardeşinle barış; sonra gelip adağını sun*" (Mar. 11:25 ve Mat. 5:23-24, vurgu eklenmiştir).

Her iki talimata göre, ortada bir şikâyet varsa hemen barışmalıyız. Ama farkı fark ettiniz mi? Eğer birine karşı **bizim** şikâyetimiz varsa, ona giderek barışmakla **biz** yükümlüyük. Aksi takdirde, birinin **bize karşı** bir şikâyeti olduğunu anlarsak, bu durumda da ona giderek barışmakla yine **biz** yükümlüyük.

Kaldı ki, ilişkisel sorunumuz varsa, Rab'be tapınmadan önce o kişiye giderek barışmalıyız. Bunu alışkanlık haline getirirsek ibadete katılmadan önce bazen anlamadığımız bir kardeşi cep telefonumuzdan arayarak toplantıya girmeden önce, kilise önünde konuşmayı teklif edebiliriz. Böylece barışmış olarak tapınmaya katılabiliriz.

Haklısınız, bu radikal ama sahip çıkmaya değer bir vizyondur.

Oysa İsa'nın öğrencilerine verdiği talimat daha da radikaldi! Nasıl mı? Şöyle düşünün: Bu talimatı ilk duyan kişiler kardeşini cep telefonu ile aramazdı tabii. Kusursuz, değerli ve Rab'be layık bir hayvanı sürüsünden seçerdi. Ondandır, yolluk yiyecekleri hazırlayarak eşeğine biner ve Celile'den (diyelim) Yeruşalim'e gitmek üzere günlerce süren bir yolculuk yapardı, adaklık hayvanını yanında götürerek. Sonunda Yeruşalim'deki tapınağa varmış, büyük heyecanla adağını sunmak üzeredir. Tam bu sıralarda, yaşadığı köyde birinin kendine karşı bir şikâyeti olduğunu anımsar...

İsa'nın talimatına göre, ne yapacaktı? Kurbanını birine emanet ederek eşeğine binip günlerce yolculuk yapıp tekrar köye dönecekti, şikâyeti olan kardeşini bulacaktı ve onunla barışacaktı. Ondandır, gene günlerce yol yapar, emanet kurbanını bulur ve sonunda, Rab'bi hoşnut eden bir şekilde sunar.

Siz bana söyleyin: İsa'nın gözünde barışma ne kadar önemlidir?

Ben de size sorayım: İsa'nın radikal barışma vizyonunu ne kadar ciddiye alıyoruz? [e](#)

Tamam mı? Devam mı?

Dünya Görüşünün Değişimi

(4. Bölüm)

✍ Steven K. Mittwede

Şimdi kimiz?

Bazı durumlarda etiketler son derece önemlidir. Yakın çevremizde zehirli kimyasal veya radyoaktif maddeyi içeren kaplar veya variller bulunuyorsa şayet, muhakkak bunların etiketlenmelerini istersiniz, değil mi? Aynı şekilde eğer belirli yiyeceklere karşı şiddetli alerjiniz varsa lokantada yemek yemeye gittiğinizde yemek listesinin ayrıntılı ve doğru olmasını da istersiniz. Bu tür bilgilerin hayati önemleri vardır. Dolayısıyla bu bağlamlarda etiketlenme olayını takdir ederiz.

Ama etiketler her zaman çok anlamlı değildir. Örneğin Kanada’da birçok insan “Hristiyanım” der veya Türkiye’de ise “Müslümanım” der, yalnız bu insanlar sözü edilen inanç sistemlerine hiç de bağlı değildirler. Yahut bir kişinin ehliyeti varsa ama araba kullanmayı bilmezse, o ehliyetin ne yararı var ki? Bu “etiketler”i taşımalarının ne önemi var? Hiç! Ancak etiket, bir şeyin gerçek durumunu açıklıyorsa veya bir şeyin karakterini doğru ifade ediyorsa o zaman anlamlı ve yararlı olur.

Peki üzerimizde etiket(ler) var mıdır? Bu makalenin 1. bölümünde iki doğru etiketlenmeden söz etmişim. Mesih imanlıları artık kutsaldır ve asıl memleketleri cennettir. Tabii ki hem kutsaliz hem de kutsallaşyoruz. Her iki kavram doğrudur. Tanrı katında kutsaliz, kimliğimizle ruhani teçizatımız da öyle. Gerçekten Mesih İsa’da yeni yaratılgız, özümüz değişmiştir. Artık günahın köleleri değiliz.¹ Yani eski halimize, doğal benliğimize göre yaşamak zorunda değiliz. Ve vurgulanması gereken şu ki, bunlar sadece etiket değişiklikleri değildir.

Sadece etiketlerden ziyade burada sözü edilen şeyler hayatlarımızın esasen hem değiştirilmiş ve hem de değiştirilmekte olan alanlarıdır. Ve bu makalenin önceki bölümlerinde açıklandığı gibi dünya görüşlerimiz sürekli değişmekte olmalı ki Tanrı’nın gördüğü gibi Kendini, kendimizi, başkalarını ve dünyayı görebilelim. *Çünkü Tanrı’nın görüşü gerçekliği teşkil eder.* “Ama, ama...” diyerek istisnai durumları arayabiliriz, yine de Tanrı her şeyi görür ve anlar, üstelik her şey üzerinde egemendir. Kurtuluş anında O özümüzü değiştirdi ve hâlâ bizi değiştirmekle meşguldür. O’na şükrolsun ki, ne olursa olsun bizi terk etmeyecek ve sonuçta O’nun isteği kutsal olmamızdır.²

Peki şimdi kimiz? Nancy M. Wilson, yazdığı bir kitaba bir ek olarak³, Mesih İsa’da olan yeni kimliğimiz hakkında şu güzel, teşvik edici ve yönlendirici özeti sunmuştur:

Kabul edildim...

Yu. 1:12	Ben Tanrı’nın çocuğuyum.
Yu. 15:15	Ben Mesih’in dostuyum.
Rom. 5:1	Mesih İsa’ya olan imanla aklandım.
1Ko. 6:17	Rab’le birleştim ve O’nunla tek ruh oldum.
1Ko. 6:19,20	Bir bedel karşılığında satın alındım. Tanrı’ya aidim.
1Ko. 12:27	Mesih’in bedeninin bir üyesiyim.
Ef. 1:1	Ben bir kutsalım.
Ef. 1:5	Tanrı’nın çocuğu olarak belirlendim.
Ef. 2:18	Kutsal Ruh’ta Tanrı’nın huzuruna çıkabilirim.
Kol. 1:14	Mesih’te kurtuldum ve günahlarım bağışlandı.
Kol. 2:10	Mesih’te doluluğa kavuştum.

Güvendeyim...

Rom. 8:1,2	Sonsuza dek günahın ve ölümün mahkumiyetinden kurtuldum.
Rom. 8:28	Tanrı’nın her durumda iyilik için etkin olduğuna eminim.
Rom. 8:31	Kimsenin beni suçlu çıkaramayacağından eminim.

Rom. 8:35	Hiçbir şey beni Tanrı'nın sevgisinden ayıramaz.
2Ko. 1:21,22	Tanrı beni pekiştirdi, meshetti ve mühürledi.
Kol. 3:3	Yaşamım Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır.
Flp. 1:6	Tanrı'nın bende başlattığı iyi işin Mesih İsa'nın gününe dek bitirebileceğine eminim.
Flp. 3:20	Vatanım göklerde dir.
2Ti. 1:7	Tanrı bana korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir.
İbr. 4:16	Yardıma ihtiyaç duyduğumda merhamet görüp lütuf bulabilirim.
1Yu. 5:18	Tanrı'dan doğdum, kötü olan bana dokunamaz.

Önemliyim...

Mat. 5:13,14	Ben dünyanın tuzu ve ışığıyım.
Yu. 15:1,5	Gerçek Asma'nın bir dalıyım.
Yu. 15:16	Meyve vermek için seçildim ve atandım.
Elç. 1:8	İsa'nın tanıklarından biriyim.
1Ko. 3:16	Tanrı'nın tapınağıyım.
2Ko. 5:18	Görevim, Tanrı ile barıştırmaktır.
2Ko. 6:1	Tanrı'nın emektaşımı (1Ko.3:9).
Ef. 2:6	Mesih'le birlikte göksel yerlerde oturdum.
Ef. 2:10	Tanrı'nın yapıtıyım.
Ef. 3:12	Tanrı'ya cesaret ve güvenle yaklaşabilirim.
Flp. 4:13	Beni güçlendiren Mesih'in aracılığıyla her şeyi yapabilirim.

Wilson'un bu ekin kullanımı hakkındaki tavsiyesi de şöyle: "Günde bir tane okuyarak, yaklaşık bir ayda kendinize yönelik bakış açınızı dünyevi yalanlar yerine Tanrı'nın gerçeği doğrultusunda yenileyebilirsiniz."⁴ Gerçekten bu güzel ve isabetli bir yaklaşım çünkü Tanrı'nın açık amacı bizi değiştirmektir. Yazıldığı gibi, "Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin."⁵ Ama değişiyor muyuz? Bu mevzuda şüphemiz var mı?

Belki bizim en bariz sorunumuz kimliğimiz ile yaşantımızın arasındaki uyumsuzluktur. Bazen sözü edilen yeni kimliğimiz sanki Rab'bin istediği ruhsal muzafferlik getirmiyor bize. Üzülüyoruz çünkü ikrar ettiğimiz inanç ile yaşadığımız hayat arasında belirgin bir tutarsızlık oluyor. Zaman zaman kendimizi ikiyüzlü bile hissedebiliriz. Kendine belki şöyle sorular soruyorsundur: Neden istediğim gibi yaşayamıyorum? Niye tekrar tekrar aynı günahları işliyorum? Tanrı sözü'ndeki vaatler ve ilkeler boş mudur? Tanrı benimle oynuyor mu?

Hepimiz çok iyi biliyoruz, aklanmış ve özümüz değiştirilmiş olsa da, doğal benliğimizden kaynaklanan alışkanlıklar, eğilimler ve yara izleri bizde hâlâ mevcuttur. Günah hâlâ ciddi bir sorundur. Öyle mi?

Aziz Nesin'in bir öyküsünde⁶, anlatan kişi yabancı bir ülkede büyükelçi olarak görev yapan bir arkadaşının, gittikçe büyüyen bir sorunu gidermesine yardım etmek ister. Sorun, büyükelçinin eşinin sokak köpeklerine karşı yufka yürekliliğidir. Bu bayan onlara baktıkça hem genel durumları iyileşir, hem de sayıları da artar. Sonunda köpekler o kadar çoğalır ki elçiliğin bahçesi mahvolur, etrafı ve her köşesi köpek yavrularıyla dolar.

O arada anlatan kişi, büyükelçinin bir partisine davet edilir ve katıldığında, sohbet arasına cins köpek kavramını sokarak, konuştuğu adamın dikkatini çekiverir. Bu adamın kendini yüksek sosyete sayan eşi nadir olan cins köpeklere bayılır. Anlatan fırsatını yakalar ve büyükelçinin "Trong cinsi" köpeklerinden kurnazca bahseder. Konuştuğu adam hevesli mi hevesli, ne yapıp edip eşine bu köpeklerden almak ister ve bu konuda anlatandan özel bir yardım rica eder. Sonradan bu özel cins köpek haberini duymayan kalmaz çevrede, sokak köpeklerinin tamamı da dağıtılır.

Bu mizahtır ve gerçekte "Trong cinsi" diye bir köpek türü yoktur; öyküde bu sadece ve sadece bir yapmacıklık, bir aldatmacadır. Anlatan, amacına ulaşmak için bir hikâye uydurmuştur, ve duyan herkes üçkağıda gelmiştir. Tabii ki böyle durumlarda aldanmamalıyız, yalnız bu makalede sözünü ettiğim yeni kimlik yönlerimiz tanrısal bir aldatmacaya ya da anlamsız etiketler değildir.

Aksine yukarıda sıralanan ifadeler birer son derece anlamlı gerçeklerdir ve bunların hepsi Tanrı Oğlu ve İnsanoğlu İsa'nın çarmıha gerilişi ve dirilişiyle elde edilen ve bize sağlanan hazinelerdir. Mesih İsa'da artık kim olduğumuzu doğru anlamazsak kesinlikle de Tanrı yolunda sadık bir şekilde ilerlememiz söz konusu olamaz. Evet, Mesih İsa'da kim olduğumuz önemli, ama bizde artık kimin yaşadığı (Kutsal Ruh) daha da önemli! Tanrı, çarmıhta Kendini bizim için feda etti ve Kutsal Ruh'la Kendini bize verdi. Başka ne isteyebiliriz?

Bu bağlamda Petrus'un 2. mektubunda yazdığını hatırlayalım:

Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağıranın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olasınız.

“...gereken her şeyi bize verdi” diyor. “Her şey” bize yetmez mi? Muhakkak yeter! Neden böyle donatılmışız? Tanrısal özyapıya ortak olalım diye. Son derece nettir ki bu ayetler kutsallaşma ile ilgili. Ama büyük olasılıkla artık asıl sorunumuz, içinde bulunduğumuz kutsallaşma sürecinin anlamını yanlış idrak etmemizdir. Bu konuda bize yardımcı olabilen Hristiyan tanrıbilimci C. Michael Patton’un şu yazısını irdeleyelim:

“On yıl önce her şeyi çözmüştüm. Teoloji bilgim kusursuzdu. Bir fark, hem de büyük bir fark yaratacağıma dair giderek büyüyen bir inanç beni tutkularla doldurmuştu. İnsanların bir ihtiyacı varsa, onu karşılayabilirdim...ya da en azından karşılanmaları için onları doğru yola yönlendirebilirdim. Bütün cevaplara sahiptim. Kutsallaşmışım ve kutsallaşıyordum...hızlı bir şekilde (tıpkı bir Ferrari gibi).

Şimdi on yıl ilerleyelim...

Her şey şimdi çok daha farklı. Artık *o kadar çok şey* çözdüğümü düşünmüyorum. Tutkularım sağlam, ama iç varlığımdaki, canımdaki yaralar? Onları daha dikkatli ve yumuşak hale geldiler. Önceden bütünüyle emin olduğum şeyler ruhumu hayal kırıklığıyla örtüyor, utanç ve öfkeyle tuzluyor. Sorunların üstesinden gelmek, eskiden görüldüğü kadar kolay gözüküyor. İşler karmaşık hale geldi. İnsanlar karmakarışık. *Ben* karmakarışığım.

Geçen hafta cesareti kırılmış imanlı bir bayanla ruhsal gelişim hakkında konuşurken, onda kendi durumumu görmeye başladım. Neden “iyi” bir kişi olmadığını anlayamıyordu. “Otuz yıldır imanlıyım ve şimdi kendimi her zamankinden daha az kutsallaşmış hissediyorum. Anlayamıyorum. Belki de kurtulmuş bile değilim.”

Bu konuda gün boyu düşünürken, bu bayanla aynı durumda olduğumun farkına vardım. Bekleyin! İzin verin, daha önceden kutsallaşmayı nasıl tanımladığımı size açıklayayım:

Kutsallaşma i. — Mesih benzeyişine dönüşmek ile ölçülen ruhsal gelişme durumu. Yorumu: Giderek daha iyi bir duruma geliyorsunuz. Eskiden olduğunuz kadar gaddar değilsiniz. Daha az şikayet ediyorsunuz. Hayata daha olumlu bakıyorsunuz. *Asla* depresyona girmiyorsunuz. Sorunlarınızı daha olgun bir tutumla ele alıyorsunuz; yani Mesih’in sorunları ele aldığı biçimde. Oh, bir de eskisinden daha çok şeyi çözmüş oluyorsunuz.

Bu düşünceye tutunarak geçirdiğim on yılın ardından, kendi durumuma bakıyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. Elbette, eskiden beni denetimi altında tutan günahların birçoğu hayatımı artık yönetmiyor, ama yukarıda listelediğim kutsallaşma belirtilerinin hepsinde hatalı olduğumu söylemem gerekecek. Zira yeni günahlar patlak verdi. Kişiliğe bağlı günahlar. Somurtkanlık. Şikayet. Olaylara sakin bir güvenle tepki verememek. Çabuk öfkelenme. Ayrıca biliyor musunuz? Hoşlanmadığım ve bir türlü sevimli davranmadığım bazı insanlar var. Şu işe bakın ki, yirmi yıl önce John Marshall Lisesi’nde en sevimli kişi seçilmişim. Bana inanmıyor musunuz? Okul yıllığına bakın. En nihayetinde (buna inanmayacaksınız), kilisede öğretme ya da vaaz hizmetim yoksa (o zamanlar çok istekliydim!), Pazar sabahları kiliseye gitmemek için giderek daha kolay mazeret bulmaya başladım.

Neden daha “iyiye” gitmiyorum? Bilmiyorum. Bu halim için birçok suçlu bulabilirim, ama başka şeyleri suçlamak zavallı durumumun bir başka belirtisi olacak sadece (Kutsallaşmamış insanlar başkalarını suçlamıyorlar mı? Ya Adem?).

Ne var ki, bu durum kendimi ve kutsallaşma hakkındaki görüşümü yeniden değerlendirmeme yol açtı. “Kutsal” (kutsallaşma kavramının türediği) kılınmak ne anlama geliyor?

Yaşamın farklı safhaları, hepimize doğal benliğimizi sergilemek için yeni yollar ortaya koyuyor. Çocuklar. Dört çocuk. On yaş altında dört çocuk. Evlilik. Ölüm. Üzüntü. Zaman, başkaları ve kendiniz hakkında hayal kırıklıklarını çoğaltabiliyor. Eskisine nazaran ilgilenmeniz gereken daha fazla yük altına giriyorsunuz. Ve ayrıca depresyona girdiğiniz dönemler oluyor. Bir dakika! Hristiyanlar’ın depresyona girmemesi beklenmez mi? Özellikle de teoloji öğretenlerin. Tanrım, eğer şimdi on yıl sonra depresyona girmeye başlıyorsam yaptığım bunca şeyin ne yararı var? Eskiden “sihirli asamı” sallayarak işleri yoluna koyardım yani *doğru* Kutsal Kitap yorumları yapar ve depresyona giren insanları düzeltirdim ben. Sanırım bu, düşündüğüm kadar çok işe yaramıyor!

On yıl sonra, ya artık kutsallaşmıyorum (ki bu mümkün) ya da kutsallaşma kavramı üzerinde yeniden düşünmeliyim.

Umutlarım ve düşüncelerim şöyle:

Kutsallaşma i. — Ne kadar “iyi” olduğunuzla değil, Rab’be ne kadar bağımlı hale geldiğinizle ilgili ruhani gelişim süreci. Kutsallaşma, Rab’bin huzurunda ne sıklıkla alçaldığımızla ilgilidir, acılar karşısında soğukkanlı

kalabilme becerisiyle değil. Kutsallaşma, güçlü yönlerinizden ziyade, *zayıf yönlerinizi* tanımanızla ilgilidir. Kutsallaşma, tövbe gerektirmeyen şeylerden çok, tövbe gerektirenlerle ilgilidir. En nihayetinde, kutsallaşma gidecek başka yeriniz olmadığı için Tanrı'nın tarafına doğru yaptığınız kademeli ilerlemelerdir”⁷

Pratik olarak bu ilerleme nasıl gerçekleştirilebilir? “Her gün kendine Müjde’yi bildir.” *Respectable Sins* (Saygın Günahlar) adlı kitabında, Hristiyan yazar Jerry Bridges bu önemli disiplini neden ve nasıl uygulamamız gerektiğini açıklar.⁸ Bridges şöyle anlatıyor: bir kutsal olmama karşın, öncelikle kendime ve Tanrı’ya açıkça söylemeliyim ki, her gün – tutum, düşünce, konuşma ve eylemlerimde – günah işlerim, yani O’nun kutsal ve yetkin standardına yaklaşmadığımı bile söylerim; “hafif” sandığım günahlarımı da sayarım. Ondan sonra Tanrı’nın bana karşı olan bağışlamasına ilişkin vaatleri kendime özetlerim. Kendime Müjde’yi bildirmek için hangi ayetleri kullanıyorum? Bazıları şunlardır:

Mez. 103:12	<i>Doğu batıdan ne kadar uzaksa, O kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı.</i>
Yşa. 43:25	<i>Kendi uğruna suçlarınızı silen benim, evet benim, Günahlarınızı anmaz oldum.</i>
Yşa. 53:6	<i>Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.</i>
Rom. 4:7	<i>“Ne mutlu suçları bağışlanmış, Günahları örtülmüş olanlara! Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!”</i>
Rom. 8:1	<i>Böylece Mesih İsa’ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.</i>

Daha çok vardır, örneğin Mez. 130:3-4, Yşa. 1:18 ve 38:17, Mik. 7:19, Ef. 1:7, Kol. 2:13-14, İbr. 8:12 ve 10:17-18.

Ve son olarak unutmayalım ki, şimdiki hayatımız Mesih’in hayatıdır. Gal. 2:20’de yazıldığı gibi, *Mesih’le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu’na imanla sürdürüyorum.* Bu bölümü, şimdiki durumumuzu tam olarak özetleyen şu güzel alıntıyla kapatmak isterim:

*Tanrı’nın bakış açısından, yani görünmeyen ve sonsuz alemde, biz (her bir Mesih imanlısı) birer tamamlanmış eseriz. Aynı zamanda, görünen ve zaman sınırlı (fani) alemde O, gerçeği derinlerimize işlemeye ve bizi Kendi benzerliğine dönüştürmeye devam ediyor.*⁹

Ayrıca hayatlarımızda, doğal benliğimizin izlerinden başka, oturduğumuz dünyanın ve her zaman etkin olan düşmanımızın etkileri var. Bu makalenin bundan sonraki bölümünde dünyanın ve düşmanın karakterleri irdelenecek.

Sonnotlar:

¹ Rom. 6:6.

² Bkz. 2Tim. 2:13, İbr. 13:5 ve 1Se. 4:3.

³ *İdeal’in Peşinde: Kimliğinizi Keşfedin ve Gerçek Özgürlüğü Yaşayın* (İstanbul: Yeni Yaşam Yayınları, 2003), s. 99-100.

⁴ A.g.e., s. 99.

⁵ Rom. 12:2.

⁶ “Trong Cinsi Köpek”, *İnsanlar Uyanıyor*, 10. baskı (İstanbul: Adam Yayınları, 1989), s. 33-39.

⁷ “Rethinking Sanctification Because I Have to”, 9 Eylül 2009, *Reclaiming the Mind Ministries* web sitesi, < <http://www.reclaimingthemind.org/aggregator/sources/2> > (21 Eylül 2009 tarihinde ulaşılmıştır.)

⁸ Jerry Bridges, *Respectable Sins: Confronting the Sins We Tolerate* [Saygın Günahlar: Hoş Gördüğümüz Günahlarla Yüzleşmek] (Colorado Springs, Colorado: NavPress, 2007), s. 37-38.

⁹ Dan Stone & David Gregory, *The Rest of the Gospel: When the Partial Gospel Has Worn You Out* (Corvallis, Oregon: One Press, 2000), s. 31.

Vahiy'den... Tartışmasızca: Tektanrıcılık, Tapınma ve İsa'nın Tanrılığı

✍️ Chuck Faroe

Bunları işiten ve gören ben Yuhanna'yım. İşitip gördüğümde bunları bana gösteren meleğe tapmak için ayaklarına kapandım. Ama o bana, "Sakin yapma!" dedi, "Ben senin, peygamber kardeşlerin ve bu kitabın sözlerine uyanlar gibi bir Tanrı kuluyum. Tanrı'ya tap!" – Vahiy 22:8-9

Vahiy kitabının Yeni Antlaşma'daki en tartışmalı bölüm olduğu tartışmasızdır! Aynı zamanda, Vahiy Kutsal Yazılar'ın bir parçası olarak Tanrı'nın esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Böylece Vahiy, Kutsal Ruh'un bizi her iyi iş için donatarak yetkin kılmak için kullanacağı bir olanaktır (bkz. 2Ti. 3:16-17). O zaman kendi kendimize soralım, son dönemde Vahiy kitabından nasıl yararlandık? Vahiy kitabı şu özendirici vaatle başlar: "... burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu!" (Va. 1:3). "Ne duruyoruz, hemen Vahiy kitabını okuyalım!" diyesi geliyor imanlının doğrusu!

Bu yazının başladığı moral verici paragraf, ne yazık ki, Vahiy'in yorumlanmasını daha az tartışmalı kılmaz. Tüm Kutsal Yazılar'da olduğu gibi, Vahiy kitabını doğru yorumlamak görevi bizden yoğun emek ve samimi gayret ister. Vahiy kitabının yorumlanmasıyla ilgili çeşitli yaklaşımlar, incelemeye değer önemli bir konudur. Ama bu yazı serisinde kendime edindiğim amaç, Vahiy kitabının bazı "tartışmasız" derslerini yararımıza ortaya çıkarmaktır. Bu ilk yazının hedefi, Vahiy'de tapınma konusuna değinerek en erken dönemden itibaren İsa'ya tam anlamıyla Tanrı olarak inanıldığını göstermektir.

Hristiyanlık inancına karşı polemik yapan bazı yazarlar, kilisenin ilk döneminde İsa'ya yalnızca bir peygamber olarak inanılmışken, Hristiyanlık öğretilerinin ilk asırlardaki gelişimiyle İsa'nın ilahlaştırıldığını savunurlar. Bu söylemi örneklemek için internette bulunan şu cümleler yeterlidir:

Hz. İsa'nın Allah Katı'na alınışıyla, Kadıköy Konsili'nde üçleme inancının bugünkü haliyle ortaya çıkışı arasındaki süreç günümüzde birçok araştırmacı tarafından "Allah'ın elçisi olan Hz. İsa'nın ilahlaştırılması" süreci olarak tanımlanır. Bu süreç belli aşamalardan geçmiş, en sonunda da Hz. İsa'nın kendisinin de bir ilah olduğu yönündeki yanlış bir inanç şeklini almıştır.¹

Akademik çevrelerde de buna benzer tespitlere rastlamak zor değildir. Sözelimi, ilahiyat profesörü Mahmut Aydın'a göre İsa'nın tanrılığı kilisenin ilk dönemine ait olmayıp daha sonra gelişen bir inançtır: "...Hristiyan doktrinlerinin gelişim sürecinde Tanrı'nın Mesih'te temsil edildiği ve bundan dolayı da İsa Mesih'in ilahi bir varlık olarak Tanrı ile aynı cevhere sahip olduğu ileri sürülmeye başlanmıştır."² Bu konuda da aynı yazarın, "Yahudi Bir Peygamberden Gentile Tanrıya: İsa'nın Tanrısallaştırılması Süreci" adlı bir makalesi vardır.³

Bu tür iddialara karşılık, Yeni Antlaşma uzmanı Richard Bauckham, "En erken Kristoloji zaten en ulu Kristolojiydi" demektedir.⁴ Bauckham'ın bu cesur iddiasının dayandığı gerekçeler şöyle özetlenebilir:

1. İsa'nın geldiği ve kilisenin doğduğu dönemdeki Yahudiler'in Tanrı anlayışı, "öz" veya "cevher" gibi soyut, felsefi kavramlara değil, tek ve diri Tanrı'nın *biricik kimliğine* dayanmaktaydı.
2. Bu biricik tanrısal kimlik iki ana özellikte tanımlanırdı: Tek gerçek Tanrı her şeyin tek Yaratanı ve her şeyin tek Egemenidir.
3. İsa'nın geldiği ve kilisenin doğduğu dönemdeki Yahudiler'in tektanrıcılık inancı yaygın, bilinçli ve titizdi: Tanrı ile bütün diğer gerçekliğin arasında mutlak ayırım yapılmaktaydı.
4. Tapınma ancak ve ancak yukarıda sözü edilen biricik tanrısal kimliğe yönelik olmalıdır. Bu biricik tanrısal kimliğe sahip olan Tanrı'ya tapınmak zorunludur ve bu biricik tanrısal kimliğe sahip olmayanlara tapınmak esas itibarıyla uygunsuz ve yasaktır.

5. Kilise ilk döneminde hem bu Yahudi tektanrıcılık anlayışına sahipti, hem de İsa'ya tapınıyordu. Bunun sebebi, bu dönemde kilisenin İsa'nın biricik tanrısal kimliğe sahip olduğuna inanmasıydı.

Eserlerinde Bauckham bu gözlemlerini etraflıca belgelemektedir.⁵ Bu kısa yazıda bu denli ayrıntılı bilgilerin aktarılması, tabii ki, mümkün değildir. Bununla birlikte, Bauckham'ın ortaya koyduğu bu önemli kavramları anlamalıyız. Bu yazının kalan kısmında, yukarıda özetlenen maddeleri biraz daha açtıktan sonra, Vahiy'de önemli yer tutan İsa'nın tapınılmasının Bauckham'ın tezini nasıl doğruladığını göstereceğim.

Tektanrıcılık

İsa'nın geldiği ve kilisenin doğduğu döneme bazen “ikinci tapınak dönemi” denir. Bu dönem, sürgünden sonraki tapınağın inşasının İ.Ö. 516 yılındaki bitimiyle başlar ve Romalılar tarafından tekrar yıkıldığı İ.S. 70 yılına kadar sürer. Kendilerini çevreleyen baskın dinsel çoğulculuk karşısında, bu dönemde dinine riayet eden Yahudiler için tektanrıcılık (İsrail'in Tanrısı olan tek gerçek Tanrı'ya tapınmak ve itaat etmek) son derece bilinçli ve titiz bir taahhüt olmuştur.

Bu tektanrıcılık taahhüdünü açıkça yansıtan bir durum, o dönemdeki Yahudiler'in Eski Antlaşma'nın iki ana tektanrıcı bölümünü kullanışıdır. İkinci tapınak dönemi Yahudiler, amentü sayılan ve “*Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir*” diye başlayan Yasa'nın Tekrarı 6:5-10 ayetlerini ve buna ek olarak, “*Benden başka tanrın olmayacak. Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın*” buyruklarıyla başlayan On Emir'i (Çık. 20:1-17) sabah akşam okurlardı. Tektanrıcı inancını böylece bilinçli bir biçimde ikrar eden bu Yahudiler, uygulama düzeyinde de yalnızca ve yalnızca bu tek Tanrı'ya tapmayı ve itaat etmeyi tektanrıcılığın kaçınılmaz bir sonucu olarak kabul ederlerdi.⁶

En başında kiliseyi oluşturan İsa'nın öğrencileri de bu dönemde yaşayan Yahudiler'di. İçinde yetiştikleri bu bilinçli ve titiz tektanrıcılık anlayışıyla, çok yüce bir peygamber olsa bile, tek gerçek Tanrı'dan başkasına tapmazlardı.

Tanrısal Kimlik

Bauckham'a göre, tapınmalarını ve günlük yaşantılarını tek gerçek Tanrı'ya titizlikle adayan ikinci tapınak dönemi Yahudiler, Tanrı'nın *doğası'ndan* çok, O'nun *kimliğine* odaklanmaktaydı. Onlar için Tanrı soyut felsefi bir kavram değildir. Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nın adı ve karakteri vardır. O seslenir, ilişki kurar ve girişimde bulunur. O'na seslenebiliriz ve O'nu tanıyabiliriz. Kutsal Kitap öykülerinde Tanrı karakter olarak rol oynar; öykünün insan karakterlerinin tanınır kimliğe sahip olmaları gibi, Tanrı'nın kendisi de tanınabilir. İsrail'in Tanrısı'nın biricik bir kimliği vardır.⁷

Tanrı kendini İsrail'e Yahve adıyla, tarihte kurtaran eylemleriyle ve kutsal karakteriyle ifşa etti. Yahve, tutarlı karakteri ve eylemleriyle antlaşma halkına kim olduğunu ve hep aynı kaldığını gösterdi. İsrail'le olan ilişkisinin yanı sıra, Tanrı bütün gerçeklikle biricik bir ilişkiye sahiptir. Ulusların tanrıları dahil olmak üzere, İsrail'in Tanrısı'nı diğer bütün gerçeklikten ayıran iki unsur vardır: Her şeyi Yaratan ve her şeye Egemen yalnızca O'dur. Nitekim Yeşaya'da Yahve şöyle diyor:

*Her şeyi yaratan,
Gökleri yalnız başına geren,
Yeryüzünü tek başına seren,
Sahte peygamberlerin belirtilerini boşa çıkaran,
Falcılarla alay eden,
Bilgeleri geri çeviren,
Bilgilerini saçmalığa dönüştüren,
Kulunun sözlerini yerine getiren,
Ulaklarının peygamberlik sözlerini gerçekleştiren... RAB benim. (Yşa. 44:24-26, 28).⁸*

Tapınma

Kutsal Kitap'a göre Tanrı her şeyi yoktan var etmiştir. Evrendeki canlı cansız her şey ancak Tanrı'nın “var olma armağanı”yla mevcuttur: Varlığımızı eşsiz benzersiz bu Yaratan'a borçluyuz. Bütün varlıklar yaratık olarak eşit düzeydedir ve tapınılmaya layık olamaz. Her şeyi yaratan biricik Tanrı'ya karşı gösterilecek tek makul davranış, tapınmaktır. Her şeyi Yaratan'a, tahta oturup her şeye egemenlik sürdüğü için tapınılır:

*RAB egemenlik sürüyor, titresin halklar!
Keruvlar arasında tahtına oturmuş,
Sarsılsın yeryüzü!*

*RAB Siyon'da uludur,
Yücedir O, bütün halklara egemendir.
Ösünler büyük, müthiş adını!
O kutsaldır. (Mez. 99:1-3)*

Bu bağlamda Bauckham Yahudiler'in tektanrıcılık geleneğinde tapınmanın önemi hakkında şu önemli bilgileri kaydetmektedir:

Yahudilik'in dışlayıcı tektanrıcılık geleneğinde... dinsel uygulamaların gerçekten tektanrıcı olup olmadığını belirleyen unsur tapınmadır. İ.S. ilk asırların dünya görüşlerinde Tanrı ile insanlık arasındaki uçurumda çeşitli "aracı" varlıkların bulunduğu varsayılmıştır: melekler, yüceltilmiş insanlar, nesneleştirilmiş tanrısal sıfatlar, "logos"... Ama eninde sonunda Yahudi tektanrıcılık, insanlıktan başlayan ve Tanrı'ya varan kesintisiz bir sürecin olduğu kavramına izin veremezdi. Tanrı ile yaratıklarını ayıran kesin bir çizginin çizilmesi gerekmektedir. Dinsel uygulama açısından Tanrı ile (her ne kadar yüce olsalar bile) yaratıklar arasında kesin ayrımı belirten olay tapınmadır. Hiçbir yaratığa tapınılamaz; Tanrı'ya tapınması ise zorunludur.⁹

Bauckham, geniş çaplı tarama yaparak ilgili kaynaklarda melekler ve yüceltilmiş kişilerin biricik tanrısal kimliğe sahip olmayıp tapınılmadıklarını belgeler. Aynı zamanda, yaratmak ve yönetmekte rol oynadıkları için aynı kaynaklarda tanrısal bilgelik, ruh ve sözün biricik tanrısal kimliğine dahil sayıldığı tespitinde bulunur.

Şimdi, bütün bu bilgilerin ışığında, Vahiy kitabında İsa'ya nasıl tapınıldığına ve bunun önemine özet bir şekilde bakalım.

Kuzu övgüyü almaya layıktır!

Yukarıda gördüğümüz gibi, ikinci tapınak dönemi Yahudileri olan ilk Hristiyanlar, bilinçli ve titiz bir tektanrıcılık uygulamaktaydı. Bu uygulamanın temel bir değeri de, yalnızca ve yalnızca tek gerçek Tanrı'ya tapmaktı. Kutsal Ruh'un denetimi altında olarak Vahiy kitabını yazan Yuhanna için de bu durum geçerliydi. Bu Yahudi kökenli ilk Hristiyanlar, her ne kadar yüce olursa olsun, İsa'ya peygamber olarak tapmazlardı.

Ayrıca, tapınmanın Vahiy'in mesajında önemli bir rol oynadığını unutmamalıyız. Roma İmparatorluğu'nda yaşayan ilk dönem Hristiyanları için putperestlik ciddi bir sorundu. Herkesin imparatora tapınması bekleniyordu. Ayrıca, esnaf loncalarının koruyucu tanrıları vardı ve lonca toplantılarında bu tanrılara kurbanlar kesilir, kurban eti yenerek de tapınılırdı. Sivil ve mesleki hayatta geçinmek için yüce bir insana (yani imparatora) ve putlara tapınmak gerekliydi. Vahiy kitabının imanlılara yönelik temel çağrılarında biri, tam bu konuda galip gelerek taviz vermemektir. Vahiy kitabında insanlar bağlılığını tapınmakla sergiler. Böylece, Şeytan ve onun egemenliğine boyun eğen insanlar ejderha ve canavara tapınırlar: *"İnsanlar canavara yetki veren ejderhaya tapılar. 'Canavar gibisi var mı? Onunla kim savaşabilir?' diyerek canavara da tapılar"* (Va 13:4). Bu bağlamda İsa'ya sadece çok yüce ve sevilen bir peygamber olduğu için tapınılacağı düşünülemez.

Oysa Vahiy'de İsa'ya tapınıldığı güçlü bir şekilde vurgulanır. Vahiy'in dördüncü bölümünde aşkın yüceliğiyle "tahtta oturan"a tapınırlar:

Yaratıklar tahtta oturanı, sonsuzluklar boyunca yaşayanı yüceltip ona saygı ve şükran sundukça, yirmi dört ihtiyar tahtta oturanın, sonsuzluklar boyunca yaşayanın önünde yere kapanarak O'na tapınıyorlar. Taçlarını tahtın önüne koyarak şöyle diyorlar: "Rabbimiz ve Tanrımız! Yüceliği, saygını, gücü almaya layıksın. Çünkü her şeyi sen yarattın; Hepsi senin isteğinle yaratılıp var oldu." (Va. 4:9-11)

Yirmi dört ihtiyarın bir nevi "yönetim kurulu" olarak Tanrı'nın evreni yönetmesine hizmet ettikleri, yirmi dört ayrı tahtta oturmaları ve başlarında birer tacın bulunmasından anlaşılır (bkz. Va. 4:4). Bununla birlikte, Tanrı'nın tahtına oturamazlar ve O'nun yerine egemenlik sürmezler. Tapınılmaya layık değildirlere. Tersine, kendilerinin yönetmek yetkisinin tahtta oturan tek gerçek Egemen'den kaynaklandığını belirtmek için tahtlarından inip yere kapanırlar ve egemenlik simgesi olan taçlarını O'nun tahtının önüne koyarlar.

Vahiy'in beşinci bölümünde ise, Tanrı'nın planını gerçekleştirmek için, boğazlanmış Kuzu'dan başka *"ne gökte, ne yeryüzünde, ne de yer altında"* yeterli birinin bulunduğu vurgulanır (Va. 5:3). Kuzu *tahtın ortasında duruyordu!* (Va. 5:6). Kuzu, Tanrı'yla birlikte egemen sürmeye layık olduğunu göstererek topar tahtta oturanın elinden alınca, dört yaratıkla yirmi dört ihtiyar *Kuzu'nun önünde yere kapanırlar!* (Va. 5:8). Anlatının devamında, bütün varlıklar ve tüm evrenin Kuzu olan İsa'ya tapındıklarını görmekteyiz.

Sonra tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde çok sayıda melek gördüm, seslerini işittim. Sayıları binlerce binler, onbinlerce onbinlerdi. Yüksek sesle şöyle diyorlardı:

“Boğazlanmış Kuzu
Gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti,
Saygıyı, yüceliği, övgüyü
Almaya layıktır.”

Ardından gökte, yeryüzünde, yer altında ve denizlerdeki bütün yaratıkların, bunlardaki bütün varlıkların şöyle dediğini işittim:

“Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek
Tahtta oturanın ve Kuzu'nun olsun!”

Dört yaratık, “Amin” dediler. İhtiyarlar da yere kapanıp tapındılar. (Va. 5:11-14)

İsa'ya burada açık bir şekilde tapınılıyor. Ama bu bağlamda Bauckham son derece ilginç ve önemli bir noktaya değinerek şöyle der: “Bu anlatının nasıl yapılandırıldığı dikkate değerdir: Kuzu'ya yönelik tapınma (Va. 5:8-12) Tanrı ve Kuzu'nun birlikte tapınılmalarına yol açar (Va. 5:13). Yuhanna İsa'yı Tanrı'nın yanında ayrıca tapınılmaya layık biri olarak göstermek istemez. Tersine, İsa'nın Tanrı'ya verilen tapınmaya ortak olduğu gösterilir: İsa'ya tapınmak, tek Tanrı'ya tapınmak demektir.¹⁰

Bu konuda Vahiy'in mesajı açıktır: İsa tapınılmaya layıktır, çünkü biricik tanrısal kimliğe sahiptir, yani, Tanrı'nın kendisidir. Tapınmanın bu anlamı ve önemi belirgin bir şekilde Vahiy kitabının son bölümlerinde ortaya konur. Yuhanna, bu tanrısal vahyi ileten görkemli meleğe tapınmaya çalışınca, “Sakın yapma... Tanrı'ya tap” diye katı bir şekilde uyarılır:

Sonra melek bana, “Yaz!” dedi. “Ne mutlu Kuzu'nun düğün şölenine çağrılmış olanlara!” Ardından ekledi: “Bunlar gerçek sözlerdir, Tanrı'nın sözleridir.” Ona tapınmak üzere ayaklarına kapandım. Ama o, “**Sakın yapma!**” dedi. “Ben de senin ve İsa'ya tanıklığını sürdüren kardeşlerin gibi bir Tanrı kuluym. **Tanrı'ya tap!** Çünkü İsa'ya tanıklık, peygamberlik ruhunun özüdür.”

Bunları işiten ve gören ben Yuhanna'yım. İşitip gördüğümde bunları bana gösteren meleğe tapmak için ayaklarına kapandım. Ama o bana, “**Sakın yapma!**” dedi, “Ben senin, peygamber kardeşlerin ve bu kitabın sözlerine uyanlar gibi bir Tanrı kuluym. **Tanrı'ya tap!**” (Va.19:9-10 ve 22:8-9, vurgu eklenmiştir)

İlk Hristiyanlar'ın İsa'ya tapınmaları bir yanlışlık veya dikkatsiz değildi. Başka ülkelerden gelen insanlardan veya Yunan felsefesinden de etkilenmiş değillerdi. İlk Hristiyanlar'ın İsa'ya tapınmasını “Yahudi tektanrıcılık geleneği içinde meydana gelen bir gelişme olarak görmeliyiz. Bu gelişme sayesinde Yahudi kökenli Hristiyanlar, İsa'yı tek Tanrı gerçekliğine dahil etmişlerdir.”¹¹

Hristiyanlar'ın ibadetini tarif eden en erken tarihe ait Hristiyan olmayan kaynak, Hristiyanlar'ın güneş doğmadan önce toplanıp “Mesih'e bir tanrı olmuşçasına ilahi söyledikleri”ni kaydeder. İsa Tanrı olduğu için O'na tapınıyorlardı.¹² En erken Kristoloji zaten en üstün Kristolojiydi!

Sonnotlar:

¹ Harun Yahya, “Üçleme İnancı Hz. İsa'dan Asırlar Sonra Ortaya Çıkmıştır,” *Hazreti İsa.com*, < http://www.hazretiisa.com/s3_c.html > (19 Ağustos 2009 tarihinde ulaşılmıştır.)

² Mahmut Aydın, *İsa Tanrı mı? İnsan mı?* (İstanbul: İz Yayıncılık, 2002), 46.

³ *İslâmiyât* III, No.4 (2000).

⁴ Richard Bauckham, *Jesus and the God of Israel* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 2009), x. Not: “Kristoloji” veya “Mesihbilimi”, teolojinin Mesih öğretisini inceleyen bilim dalıdır. Kristoloji'de Mesih'in beden alışı, tanrılığı, öğretisi ve hem bu dünyadayken hem de şimdi gökтейken yaptığı hizmetler işlenir.

⁵ Bkz. Richard Bauckham, *The Climax of Prophecy: Studies in the Book of Revelation* (Edinburgh: T&T Clark, 1993), “The Worship of Jesus,” s. 118-149; *The Theology of the Book of Revelation* (Cambridge: Cambridge University Press, 2008); *Jesus and the God of Israel* (Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 2009).

⁶ Bauckham, *Jesus and the God of Israel*, s. 5.

⁷ A.g.e., s. 6-7.

⁸ A.g.e., s. 8-10.

⁹ Bauckham, *Climax of Prophecy*, s. 118.

¹⁰ Bauckham, *The Theology of the Book of Revelation*, s. 60.

¹¹ A.g.e., s. 61.

¹² Jaroslav Pelikan, *The Emergence of the Catholic Tradition (100-600)*, (Chicago: University of Chicago Press, 1971), s. 173.

Kutsal Kitap'tan Özet: Sahte Öğretmenler

✍ Ken Wiest

İ.S. 200 sularında yazılmış bir Hristiyan belgesinden:

“O zaman efendim bir insan onlardan hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğunu nasıl bilecek?” diye sordum. “Her iki peygamber hakkında söylediklerimi dinle” diye karşılık verdi. “Size söylediklerime dayanarak gerçekle, sahte peygamberler arasında ayırım yapabilirsiniz. İlk Kutsal Ruh’a sahip olan yumuşak huylu, uysal ve alçakgönüllüdür. Kötülükten ve bu çağın boş arzularından uzak kalır ve kendini başka insanlardan daha yoksul olarak sayar. Biri ona danışır, hemen cevap vermez. Kendiliğinden konuşmaz, yalnız Tanrı onu konuşturduğunda konuşur...”

*“Şimdi dünyevi ve değersiz, güçsüz ve akılsız ruh hakkında dinle” diye devam eder. “İlkin o adam kendini yüceltir, kendisine saygı gösterilmesini arzular. Küstah, yüzsüz ve konuşkan. Lüks ve zevklere düşkündür. Verdiği peygamberlikler için para toplar. Para almazsa, peygamberlik etmez.”**

Sahte peygamberler eski İsrail’de büyük bir sorundu (örneğin Yer. 23-29, 2Kr. 22 ve 1Kr. 18). Ve kilisenin ilk dönemlerinde de sahte peygamberler vardı. Yeni Antlaşma kitaplarının hemen hemen hepsi bu sahte öğretmenlerin, yaydıkları öğretilere değinir (ya örnek verilir ya da uyarı). İsa sahte öğretmenlerin geleceğini söyledi. O’nun verdiği uyarılar bu sorunun bugüne dek devam edeceğini ima eder.

Şeytan’ın kullandığı silahların en etkililerinden biri sahte öğretilerdir. Yeni Antlaşma’daki mektuplar üzerinde düşünülürse, bazı öğretilerin sahtekarlar için özellikle “verimli” olduğunu görürüz. Bu öğretiler arasında Müjde (Galatyalılar mektubu), Hristiyan hayatı (1. Yuhanna ve Koloseliler), Mesihbilim (Koloseliler, Yahuda ve 2. Petrus) ve gelecekle ilgili öğretiler vardır (2. Selanikliler ve 2. Petrus). Müjde hizmeti bile sahte öğretmenler tarafından çarpıtılabilir (2. Korintliler).

Sahte öğretmenlerin ve peygamberlerin geleceği kesindir: Tanrı onları yargılar (2Pet. 2:4-9)

Sahte Öğretinin ve Öğretmenlerin Tanımlanması

1. Sahte öğretmenlerin verdikleri mesajlar Tanrı’dan değil, kendilerindedir; onlar Tanrı’nın sözünü yanlış bir şekilde uygular. Eski Antlaşma’daki sahte peygamberler Tanrı sözünün özel bir parçasını seçerek kullandılar, özellikle Tanrı’nın yargısını önemsemeyerek olumlu mesajlar vermek istediler (Yer. 23:9-40).
2. Pavlus’un mektuplarında herhangi bir öğretinin Müjde’ye uygun düşmemesine, açık bir şekilde işaret edilir (Gal. 2:4,5; 3:1-5, Kol. 2:8).
3. Savunulacak ya da disipline yol açabilecek Kutsal Kitap doktrinleri en önemli ve temel doktrinler, daha çok ayetlerle desteklenen doktrinlerdir. Örneğin bunlar Üçlü Birlik dahil olmak üzere Tanrı’nın karakteri ve amacı, Kutsal Kitap’ın yetkisi ve esinlenmesi, Mesih’in kimliği, yaptıkları ve ikinci gelişi, günahın gerçekliği, sadece Mesih’e imanla aklanma, kilisenin Mesih’in dünyada temsilcisi olmasıdır. Sadece ilk sınıfta geçen doktrin konularında sahte öğretiyi yapan kişiler “sapkın” olarak nitelendirilir. Daha az önemli olan doktrinler şunlardır: gelecekle ilgili öğretiler ve kilisenin lider yapısı. Bu konular tartışılabilir.
4. Sapkın inanç ya “fazla tutucu” ya da “fazla açık” olabilir. Örneğin fazla açık bir tutum ahlaksızlığı veya günahı hoş görür, oysa fazla tutucu bir tavır küçük ve önemsiz sorunlar için insanları dışlar (örn. 3 .Yuhanna).
5. Kutsal Kitap’ta bu kişilerin öğretileri her zaman ayrıntılı bir şekilde açığa çıkarılmaz ya da adlandırılmaz. Ancak liderler ve öğretmenler açık ve bazen sert ifadelerle tanımlanır.

* *Shepherd of Hermas [Hermas Çobanı]* Buyruk 11 Michael Holmes, editör, *The Apostolic Fathers [Apostolik Atalar]* (Grand Rapids, Michigan: Baker, 1989), s. 229-231

6. Yeni Antlaşma'da sahte öğretmenlerin yaşam tarzı yakından incelenir ve azarlanır. Değinen konular ahlaksızlık ve başkalarını ahlaksızlığa sürüklemek, sofuluk, para kazanmak için hizmet yapmak, yetkililere saygı göstermemek, küstah, öğrencilerin yararına hizmet etmek değil, öğrenciyi öğretmenlerin yararı için kullanmak ve kiliseyi saptırmak. Pavlus'un mektuplarına göre Tanrı'nın gerçek hizmetkârları "sıkıntı çekecek," hatta ağır bir biçimde. Oysa sahte öğretmenler zulümden ve sıkıntıdan kaçır (Gal. 4:17-19; 6:12,13; 2Ko. 6:3-10; 11:1-15; Yah. 8-16; 2Pe. 2; Tit. 3:10,11)
7. Bir öğretinin "sonuçları" gerçek ya da sahte olduğunu gösterir. Örneğin bir kişinin Mesih veya kurtuluşla ilgili öğretileri hangi yaşam tarzını körükler? (Yah. 8-16; 2Pe. 2)
8. Bir kişinin yaptığı harikalar ve mucizeler onun öğretilerinin gerçek olduğuna karar vermek için yeterli değildir; başka bir deyişle sahte öğretmenler de mucizeler yapabilirler (Mat. 7:22,23; 24:11,24)

Sahte Öğretmenlerle İlgili Buyruklar

1. Gerçekten hiç ödün vermeyin, gerçeği açık ve tutkulu bir şekilde öğretin. (1Ti. 4:1-16, 2Ti. 2:22-25; 3:11-4:6; Tit. 1:9-16)
2. Sahte öğretiler ve öğretmenler hakkında kiliseyi uyar. Onların kiliseyi etkilemelerini engelleyin. Bu uyarılar ve engeller kilise sevgisinden kaynaklanır, İsa tarafından övülür (Mat. 24:24-26; 2Pe. 3:3,4; 1Ti. 1:3-12; 4; 6:2-10; Elç. 20:28-32; Va. 2:1-7)
3. Sadece liderler değil, imanlı olan herkes kiliseyi sahte öğretmenlerden ve öğretilerden korumalı ve gerekirse kilise disiplini uygulanmalıdır (Rom. 16:17, 18; Tit. 3:10,11)

O zaman sonuç ve özet olarak şunu diyebiliriz: her öğretmenin hem öğretişleri hem de yaşam tarzı değerlendirilmelidir. Bir kişinin "sahte öğretmen" olduğunu tespit edince tepkimiz şu olmalı: ondan sakınmak, onun "hizmetini" herhangi bir şekilde desteklememek, başkalarını bu kişi hakkında uyarmaktır. Bu kişilerin kilisede bulunmasına şaşırılmamalı, kaygı duymamalı, "acaba nasıldır, nedir" diye merak etmeyelim.

ALTAR EGO by Len Jones

"İşte bir kilisenin büyümesini engellemesinin en kesin yolları hakkındaki konuşmam bu kadar. Soru var mı?"

Büyük Basil ve Doğu Manastır Düzeni

✍️ Michael A. Smith

🗣️ Alper Özharar

Düzenli manastır hayatı hakkında bildiklerimizin çoğu, köken itibarıyla Büyük Basil tarafından başlatıldı (yaklaşık İ.S. 330-379). Münzevi çilekeşçilik yerine toplumsal hayat yanlısı birisiydi ve Mesih'in buyruklarının birçoğunun ancak insanlar arasında yaşayarak yerine getirileceğine işaret ederdi. Ayrıca keşişlerin "kutsallık" yarışı içinde olmak yerine, birbirlerine yardım etmeleri gerektiğini öğretirdi. Baştan beri, oluşturduğu toplulukların yerel piskoposun denetiminde olmasında ısrarlıydı. Topluluğu oluşturan fertlerin sayısını idare edilebilir seviyelere düşürdü (yaklaşık 30) ve çok aşırıya varan sadelik anlayışını şiddetle reddetti. Manastırlarda yürütülen günde yedi kerelik dua düzeni Basil'in buluşuydu.

Fakat Basil'in yaptığı en büyük katkı belki de keşişlerin yoksullara ve hastalara bakması tasarısıydı. Basil, bu tür insanların ihmal edilmesini Mesih'e saygısızlık olarak görüyordu. Pek çok saray görevlisinin hasmane tutumuna karşı Basil, kilisesinin çevresine bu hizmet amaçlı geniş binalar yaptırdı. Yabancılar için misafirhane, hastane, cüzamlılar için bakım yeri, okul ve sosyal yardım çalışmaları başlattı. Bunların idaresi konusunda Benedict'in aksine yazılı kurallar getirmemesi ilginçtir. Yazılarının yanı sıra, ardından bıraktığı örnek manastır hayatının şekillenmesinde Basil'in çok büyük etkisi olduğunu ortaya koyar niteliktedir.

Kapadokyalı Basil

Basil, İ.S. 330'da Asya İli'nin doğusunda orta Anadolu'daki Kapadokya bölgesinde Sezariye kentinde dünyaya geldi. Uzun Hristiyan geçmişi olan bir aileden gelen ilk büyük Hristiyan hizmetkârdı. Ailesi, Harikalar Yapan Gregor'un üçüncü yüzyılın ortalarında o bölgeye Müjde'yi götürdüğü zamandan beri hürmetle anılan imanlılardı. İçlerinden birkaçı (büyükannesi, annesi, kızkardeşi ve iki erkek kardeşi) kendi çevrelerinde azizler olarak saygı görürdü.

Aynı adı taşıdığı babasının izlerini takip eden Basil, İstanbul ve Atina'da retorik ve edebiyat eğitimi aldı. Atina'dayken geleceğin imparatoru Julian'la ve hayat boyu sıkı dost olduğu Nazianzuslu Gregor'la (330-389) tanıştı. Basil, Nazianzuslu Gregor ve Basil'in küçük kardeşi Nevşehirli Gregor (330-395) çoğu kez birlikte Kapadokyalı Babalar olarak tanınır. Bu üçlü Aryancılığa karşı verilen mücadelenin özellikle ikinci kısmında büyük rol oynamıştır.

Oldukça yetenekli ve kendisine güvenen genç Basil, seküler hayatta bir kariyer başlatma niyetiyle memleketine döndü, ancak kızkardeşi Makrina ona dünyevi başarıların Tanrı'yla doğru bir ilişki içinde olmaktan çok daha değersiz olduğunu öğretmeye başladı. Bu noktada Basil, diri bir imana kavuştu. Vaftiz oldu ve Tanrı'ya adanmış münzevi bir hayat sürmek uğruna yüksek mevkiye kavuşma hayallerini terk etmeye karar verdi. Basil, münzeviler ve Tanrı adamlarıyla tanışmak için Mısır, Suriye ve Mezopotamya çöllerinde dolaştı. Gördüklerinden çok etkilendi ve tanıştığı keşişlerin Mesih'e adanmışlıklarını örnek aldı. Kardeşi Nevşehirli Gregor ve arkadaşı Nazianzuslu Gregor ile birlikte mallarının çoğunu sattı ve küçük bir manastır topluluğu başlatıp duaya ve derin düşünmeye adanmak amacıyla Pontus bölgesinin (kuzeydoğu Anadolu) uzak bir köşesine çekildi (yaklaşık 358). Gelecekte tüm Doğu Manastır düzeni için kaide teşkil edecek temel manastır kurallarının çatısını ilk kez orada atmaya başladılar.

Kapadokya Piskoposu

Basil'in toplum hayatından kalıcı olarak çekilmesine izin verilmedi. Sezariye Piskoposu, onu kente geri dönmeye ikna etti ve böylece Basil kilise gözetmenliği görevine dahil oldu. 364'te göreve atandı ve 370 yılında Kapadokya Piskoposu oldu.

O dönemde doğu kiliselerinin çoğu imparator Valens'in taraftarı olduğu devlet destekli Aryancılığın hükmü altındaydı. Basil ödün vermez bir yapıya sahipti ve çok geçmeden imparatorluğun o bölgesindeki savunduğu doğru tanrıbilimin tepkilerinin önderi haline geldi. Yaşlı Atanasios'la yakın ilişki içindeydi ve doğu psikoposlarının çoğunun İznik iman bildirgesini benimseyen bir tavır almalarına yardımcı oldu. O dönemde yardıma katkıları bulunanlar arasında iki Gregor ve Mesih'in insan tabiatı hakkında hatalı görüşleri nedeniyle daha sonradan adı kötüye çıkan Apollinarius da vardı.

İmparator Valens, Basil'i psikoposluk görevinden almak için birçok girişimde bulundu. Sapkın Aryancı psikoposları hoş görmesi için ona rüşvet bile teklif etti. Bu girişim başarısız olunca, ona adamlar gönderip açıkça tehditler savurdu. Basil'in imparatora karşı durmak için yeterince güveni vardı; Valens, güçlü ve halk arasında popüler olan Basil'i görevinden uzaklaştırmaya cesaret edemedi. Basil'in halk arasında sahip olduğu popülarite, kısmen yaptığı pek çok iyi işlerden ileri geliyordu. Sezariye'deki manastır topluluğunu pratik sosyal yardımlar için organize etmişti, bir hastane, bir okul ve yoksullara yardım çalışması başlattı. Bu durum keşişler için köklü bir başlangıçtı. Topluluk iyi organize olmuş, binalar dikkatlice tasarlanmıştı. Basil, oldukça ruhani bir adam olmanın yanı sıra etkin bir idareciydi.

Basil, zamanın çoğunu Antakya kilisesindeki ayrılıkları çözümlenmeye geçirdi. Aryancılık tartışmalarının başlangıcında, kabul görmüş tanrıbilim yanlısı Hristiyanlar, Paulinus adlı bir ihtiyarın önderliğinde ayrı bir kilise başlatmışlardı. Daha sonra, piskopos Meletius Aryancı görüşleri terk etti ve Valens tarafından görevden alındı, ama topluluğun çoğu onu izlemeye devam etti. Paulinus Batı kiliseleri tarafından, Meletius ise Doğu kiliseleri tarafından piskopos ilan edildi. Basil, Romalı ve diğer batılı piskoposların Meletius'un iddiasını kabul etmesi ve onunla Paulinus arasında uzlaşma sağlanması için uzun bir zaman gayret gösterdi. Ancak Basil'in tüm çabalarına rağmen, öldüğünde ayrılıklar hâlâ çözüme kavuşmamıştı. Ne var ki, Basil'in çabaları Valens'in 378'deki ölümünün ardından nihai olarak parçalanmaya başlayan Aryancılığa karşı Doğu ve Batı kilise önderlerinin birleşmesine katkı sağlamıştır.

Basil 379'da öldü. Arkadaşı Nazianzuslu Gregor, 381'de İstanbul'da toplanan konseye başkanlık etti. Bu konseyde Kutsal Kitap'a uygun inanç zafer kazandı ve İznik bildirgesi şimdiki haliyle kabul edildi.

Keşişler ve Başka Münzeviler

Basil'den önce çilekeş münzevi hayat oldukça bireyseldi. Erkekler (ve bazen kadınlar) oruç tutmak ve dua etmek için çöllere çekilir ve genelde tek başlarına yaşarlardı. Mısır'da Nitra ve Skitis gibi yerlerde büyük keşiş toplulukları vardı, ama onların 'toplum yaşamları oldukça' gevşekti; en fazla haftada bir kez görüşüyorlardı. Özellikle Suriye'de yaşayan birçok münzevi, sade bir yaşam sürüyor ama bu çoğu zaman düpedüz mazoşizm (özezerlik) seviyesine iniyordu.

Bunlar karşısında Pakomius (yaklaşık 287-346), Mısır'da yaşayan münzeviler için bir başrahibin denetiminde topluluklar oluşturmuştu. Fakat bu toplulukların nüfusu, çoğu kez yüzleri hatta binleri buluyordu. Ayrıca hem keşişler hem de bu münzeviler dış dünyayla çok az ilişki kuruyorlardı. Pakomius'un keşişleri, palmiyeden kilimler yapıp satmak gibi işlerle geçimlerini sağlıyorlardı, ama esas amaçları Tanrı'ya kendileri için yönelmekti. Keşişler ve münzeviler normal kilise hayatından tamamen kopuk ve çoğu zaman ona düşmanca bir tavır içindeydiler. Basil ise bunun aksine, bireysel münzevilik yerine toplum hayatını savunuyordu.

Manastır hayatının öncülerinin çoğu gibi Basil de Mesih'in yasasını kusursuz biçimde izlemenin insan çabasıyla mümkün olduğuna inanıyordu. Ayrıca, bedeni küçümseme ve onu ruh için sadece bir hapisane olarak görme eğilimindeydi. Bu iki tutum o dönemde Doğu kiliselerinde oldukça yaygındı. Basil, bu tutumlar bakımından döneminin adamıydı.

Çağdaşlarının bazılarının aksine, Basil kendi döneminin pagan edebiyatından yararlanabileceğini düşünüyordu. Hem ifade üslubu edinme hem de sağladığı erdem örnekleri bakımından bu türden edebiyatın etüt edilmesini tavsiye ederdi. Keşişlik görevleri arasına metin kopyalama işini dahil etmeyi düşündüğüne ilişkin kanıt olmasa da, bu konuda Cassiodorus ile mütabık kalacağına hiç kuşku yoktur. Cassiodorus, altıncı yüzyılın başlarında Güney İtalya'nın Vivarium bölgesinde keşişlik hizmetleri arasında metinleri kopyalama işini başlatan kişiydi.

Basil'in Yazıları

Basil, günümüze dek kalan hatırı sayılır miktarda yazı bırakmıştır. Aryancı görüşlere karşı ve Kutsal Ruh öğretisi üzerine yazmıştır (İznik bildirgesinde Kutsal Ruh'un Tanrılığı konusunda bir takım tartışmalar çıkmıştı). Genç erkeklerin pagan edebiyatından nasıl yararlanabileceklerini açıklayan bir çalışma ortaya koymuştur; bunun yanı sıra vaazlarının çoğu günümüze ulaşmıştır (bunların bazılarının orijinalliği

şüphelidir). Münzevilik üzerine yazdıkları, keşişlerin görevleri ve erdemleri üzerinde soru cevap tarzında yazılmış iki “kaideden” oluşur. Basil, ayrıca tapınma düzeni konusunda reformlar yapmıştır; “Aziz Basil Töreni” adındaki tapınma düzeni tasarısı Doğu Ortodoks kiliseleri tarafından hâlâ kullanılmaktadır. Günümüze ulaşan 350’den fazla mektubu vardır.

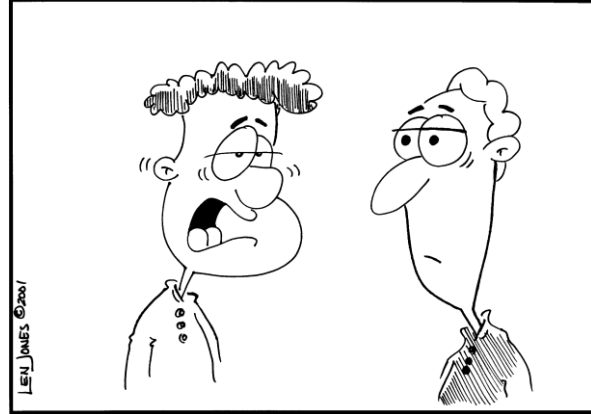
Aldığı eğitime ve kabiliyetlerine rağmen, Basil Tanrı önünde alçakgönüllüydü. Tanrı’yı tam olarak bilmenin mümkün olmadığını ve Tanrı hakkındaki gerçek bilgiye ancak içimizdeki işleyişi sayesinde ulaşılacağını öğretirdi. Tanrı’nın öz varlığı anlayışımızın ötesindedir.

Birçok çağdaşının tersine Basil, spekülative teolojik bilgi yerine pratik Hristiyan yaşamıyla ilgiliydi. Bu bakımdan yetenekli teologlar olmalarına rağmen, kilisenin pratik idaresinde başarısız olan Nazianzuslu Gregor ve Nevşehirli Gregor’dan oldukça farklıydı. “Kapadokya Babalarının” önderi sıfatıyla Basil, Aryanacı görüşlerin nihai ölümünde ve Doğu manastır düzeninin sağlıklı gelişiminde büyük rol oynamıştır. **E**

Bu makale ilk kez Amerika Birleşik Devletleri’nde Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 tarafından yayımlanan ve John Woodbridge’in düzenlediği *Great Leaders of the Christian Church* (Telif Hakları © 1988 The Moody Bible Institute of Chicago) adlı yapıtta yayımlandı. İzin ile tercüme edildi.

This article was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 within the title *Great Leaders of the Christian Church* edited by John Woodbridge, copyright © 1988 by The Moody Bible Institute of Chicago. Translated by permission.

ALTAR EGO™ by Len Jones

“İmanımı duyurmaktan korkmuyordum ... vaiz’in bunun için karşımdakiler ile konuşmam gerektiğini açıklayıncaya kadar.”

“Hristiyanlığa geçmek diye bir şey yoktur, yalnızca Mesih’e dönmek vardır. Saul, Şam Yolu’nda Hristiyanlık çağrısını değil, İsa’nın sesini işitti. Bir kimse Kutsal Yazılar’ı okuyarak, görüm görerek, dua ederek, bir vaaz dinleyerek, ilahi söyleyerek ya da çarmıh üzerine gözlerini dikerek Mesih’e yönelebilir, ancak her durumda onu kuşatan güç İsa Mesih’in sevgisidir. Hüccesinde oturan Luther’le bir müjdeleme toplantısında kürsüye çıkarak ‘Hayatımı Mesih’e veriyorum’ diyen genç adamın ikisi de kendilerini İsa’yla yüz yüze gelmiş bulurlar.”

Bernhard Citron

New Birth: A Study of the Evangelical Doctrine of Conversion in the Protestant Fathers
(Edinburgh: Edinburgh University Press, 1951), s. 30-31.

Kilise İçin Sağlam Sosyal Hizmet İlkeleri

✍️ Mark Dever

🗣️ Alper Özharar

Kilise topluluğunun içinde yaşadığı geniş halk kitlesine karşı sorumluluğu konusunda bir gözetmeden diğer gözetmenlere 35 birbirlerine bağlı olan öneri.

1. İnsanlardan daha çok, Tanrı için tutku ve sevgimiz olmalı.
2. Bütün insanlar için şefkatli bir yüreğimiz olmalı, çünkü insan Tanrı'nın suretinde yaratılmıştır (Özd. 14:31) ve bizler Tanrı'dan hiç hak etmediğimiz bir cömertlik gördük (Luk. 6:32-36; 2Ko. 8:8-9; Yak. 2:13). Herhangi bir insana hizmet vermek bir ayrıcalıktır. Ve bunu yaparken Tanrı'nın karakterini, özellikle de adalet anlayışını (Yşa. 1:17; Dan. 4:27) ve Mesih'in fedakârane sevgisini yansıtmak bizim için sevinçtir. Bu bakımdan şefkat ve adalet adına insanların ihtiyacını karşılamak, bizim için kendini feda eden Mesih'in Müjdesi'nin mükemmel işaretleridir.
3. Acı, günahlı dünyanın kaçınılmaz bir parçasıdır. Yoksulluk, savaş, kıtlık, ölüm ve Günaha Düşüş'ün diğer trajik etkileri Mesih'in görünür bir biçimde ikinci gelişine dek sona ermeyecektir (örn. Mar. 14:7; Yu. 12:8; Va. 6:1-11). Göksel Kent aşağı gelir, yani insan tarafından inşa edilmez (İbr. 11:10; Va. 21). Yaratılış, Mısır'dan Çıkış ve beden alma, Çarmıh ve Diriliş ile insanın yüreğinin dönüşümü tek taraflıdır. Kurtuluş Tanrı'nın büyük eylemidir. Eğer insan uygarlığının kurtuluşu söz konusuysa, bunu yapacak olan bizler değil, Tanrı'dır.
4. Müjde'nin temel hedefi dünyanın bozuk kurumlarını canlandırmak değil, bunun yerine Kuzu'nun kanıyla satın alınmış olanların oluşturduğu yeni bir toplumun yaratılışıdır (Va. 5). Tanrı'nın diğer vaatlerinin gerçekleşmesi için günahlarımızın bağışlanması ve Tanrı tarafından kabul edilmemiz vaadi gerçekleşmelidir¹. Tanrı'nın sağladığı sevincin dünyanın sağladığı mal varlığından çok daha büyük olduğunu her zaman açıkça öğretmeliyiz
5. Tanrı'nın Egemenliği'nin gelmesiyle tamamlanan Kutsal Yazılar'ın kapsamlı öyküyü açıklayan, ama insanlara bu egemenliğe nasıl dahil olabileceklerini söylemeyen bir müjde, gerçek Müjde olamaz.
6. Kutsal Yazılar, bize Müjde'nin duyurulmasıyla toplumun geniş çapta ve kalıcı olarak dönüşeceğine dair hiçbir umut vermez (bkz. Mat. 24:21-22,29)
7. Bireylerin iman ederek değişmesi, insanlar üzerinde sadece ebedi bakımdan değil, bu hayatta da derin etkiler yaratabilir. John Wesley 1787'de şöyle bir tespitte bulunmuştu: *“Korkarım, zenginliğin arttığı yerde, imanın özü ve Mesih'in düşüncesi aynı oranda azalmaktadır. Bu nedenle, gerçek iman uyanışının nasıl uzun bir süre devam edebileceğini bilemiyorum. Çünkü dindarlık, mutlaka çalışkanlığı ve tutumluluğu beraberinde getirecektir; ve bunlar kaçınılmaz olarak zenginliği arttıracaktır. Fakat zenginliğin artmasıyla birlikte kibir, öfke, dünya sevgisinin tüm ifadeleri çoğalacaktır. O zaman nasıl olacak da şimdilerde yeşil bir defne ağacı gibi serpiyen iman uyanışı durumunu koruyabilecektir? Her yerde imanlılar gayretli ve tutumlu hale geliyorlar; bu sayede malları mülkleri çoğalıyor. Bu yüzden kibirleniyor, bedenlerin istekleri, gözün tutkuları ve maddi yaşamın verdiği gurur çoğalıyor. Her ne kadar dinsel biçim yerinde kalsa da, ruh hızla uzaklaşıyor. Bu durumun önüne geçmenin bir yolu yok mu? Saf imanın sürekli azalmasını ne durdurabilir? İnsanların gayretli ve tutumlu olmasına yasak koyamayız; Hristiyanları kazanabildiklerini kazanmaya ve biriktirmeye teşvik etmeliyiz. Bunun sonucu ise zenginleşmektir. Bu yüzden tekrar soruyorum, paramızın bizi cehennemin dibine göndermesine nasıl engel olacağız? Bunu tek ama ancak tek bir yolu var. Eğer **kazanabildiğini kazananlar ve biriktirebildiğini birektirenler**, aynı şekilde **verebildiğini verirse**, o zaman ne kadar çok kazanırlarsa lütufta o kadar büyüyecekler ve gökte kendilerine hazineler biriktireceklerdir.”*² Buna katılıyor musunuz? Bazı tutucu imanlıların “kişilerin kurtulmasıyla” daha çok ilgili oldukları söylenirken, daha liberal imanlılar kazançlarının büyük bir bölümünü yoksullukla savaşmak ve toplum dışına itilmiş insanlara yardım etmek için

kullanırlar. Ancak bu doğru değil. Tutucu imanlılar liberal imanlılardan daha çok yoksullara para verirler³. Bireysel iman vakaları, kişisel reformlar ve belli başlı toplumsal gelişimler yaratmıştır. Umut ediyoruz ki, dünyada iyi etkiler bırakır.

8. Günaha düşüşten bu yana, kurtulmamış insanlık tarihinin yönü, Kutsal Kitap'ta her zaman yargıya *doğrudur* (Tufan, Babil, Kenan, Mısır, Yeruslaim, Roma ve sonra Va. 19). Bu yer çekimi kadar evrensel değilse de eğilimi aynı derecede kaçınılmazdır
9. Kutsal Yazılar'daki Göksel Kent, her ne kadar çağımız ve varlığımızla bir bakıma devamlılık gösteriyorsa da (Va. 21:24), kötülerin yargılanması dahil, şu anki tarihle kökten bir ayrılıktan sonra gelecektir (örn. Mez. 102:26; Yeş. 13:10; 34:4; 51:6,16; 65:17; 66:22; Mat. 5:18; 24:29,35; 1Ko. 7:31; 2Pe. 3:10-13; 1Yu. 2:17; Va. 6:12-14; 21:1). Maddesel dünya, ancak bedensel dirilişimizden önce ölümle deneyim ettiğimize benzer bir şekilde yenilenecektir. İşte bu yüzden İsa Pilatus'a şöyle demişti: **“Benim krallığım bu dünyadan değildir...Oysa benim krallığım buradan değildir”** (Yu. 18:36). Mesih'in Egemenliği buraya gelecek (Elç. 1:6-8), ama geldiği zaman burayı yenileyecektir (Rom. 8:21).
10. Hristiyan olmayanların, Tanrı'nın bütün insanlara sağladığı lütufkâr nimetleri görmeleri için arzu duymalıyız (örneğin yemek, su, aile ilişkileri, iş, iyi bir devlet, adalet). Bu amaçla çalışmak, imanlılar ve topluluklar için uygun düşer.
11. Geçici kurumlar hâlâ içten Hristiyanlar'ın dikkatini, enerjisini ve gayretini hak etmektedir (örneğin evliliği düşünün). Öğretimiz Platonik bir tarzda bu dünyayı değersizleştirmemelidir; neyin “ebedi değerde” olduğunu Kutsal Yazılar'dan daha çok idrak edemeyiz. Yaptığımız her şeyi **“Rab'bin adıyla”** yapmalıyız (Kol. 3:17).
12. Bütün insanların kurtulduğunu görmeyi arzulamalıyız.
13. İmansızlara karşı önceliğimiz Müjde'nin onlara sözlü olarak duyurulmasıdır ki, bunu yaptığımızda Günaha Düşüş olayının yol açtığı acıların büyük kısmına değiniriz, böylece Son Buyruk'u yerine getiririz (Mat. 28:18-20). Bu da En Büyük Buyruklar'ın yerine getirilmesi anlamına gelir (Mar. 12:29-31; krş. Gal. 6:2). Bütün bunları yaparak herhangi bir 'kültür görevinin aslını yorumlamış oluruz (Yar. 1:28). Tim Keller'in dediği gibi, “müjdelemek, bir insana verilmesi mümkün olan en temel ve köklü hizmettir.”⁴
14. Günaha Düşüşün ardından, 'kültür görevinin' sadece Tanrı halkına değil, genel olarak tüm insanlığa verildiğine dikkat edin (örneğin Kayın'ın soyundaki kültürel gelişimlere bakın; kent kurmak, hayvancılık, müzik, metal işçiliği [Yar. 4:17, 20-22])
15. Bizler topluluk olarak çevremizde yaşayan imansız toplumun fiziksel ihtiyaçlarını karşılamakla sorumlu değiliz. Topluluğumuzun içindekilerin ihtiyaçlarıyla ilgilenmekle sorumluyuz (Mat. 25:34-40; Elç. 6:1-6; Gal. 6:2, 10; Yak. 2:15-16; 1Yu. 3:17-19) ki, topluluk içerisinde bile bazı durumların mevcut olması şartı (örn. 2Se. 3:10; 1Ti. 5:3-16). Pavlus'un hangi dullarla ilgilenilmesine ilişkin Timoteos'a verdiği öğüt (1Ti. 5:3-16), bu listenin *Hristiyan dullar* için tasarlandığını gösterir. Durumlardan biri, görünüşe göre alternatif destek kaynaklarından yoksun olmaktı. Bu nedenle, ihtiyaç sahiplerine aile üyelerinin bakması gerektiği öğretisi, kilisenin üzerine yük olmaması için ailenin –hatta imanlı olmayan ailenin– önceliği olduğunu gösterir (1Ti. 5:16). Buradan yola çıkarak kilise dışından sağlanan yardımların (örneğin devletten) kilise kaynaklarından önce geldiği ve böylece kilise yardımlarının başka yerlerde kullanılacağı sonucu çıkabilir.
16. Toplumumuz için sorumluluk alırken tarihsel örnekleri ve argümanları dikkatle kullanmalıyız. Geçmişte birçokları Avrupa'da kiliseler kurdu (ayrıca 1840'dan önce Amerika'nın pek çok yerinde). Bu nedenle Calvin, Püritenler, Edwards vs. örnekleri görüldüğünden daha az uygulanabilir seviyededir. Çünkü bu kişiler kendilerini Hristiyan olarak tanımlamayan günümüz çoğulcu toplumlarında yaşamıyorlardı.
17. Yaşadığımız toplumun maddi refahı için sorumluluk almamız düşüncesini destekler görünen metinler (örn. Mik. 6:8; Mat. 25, Gal. 6 ve 1Yu. 3), antlaşma topluluğuna, yani imanlılara olan yardımseverliğimiz hakkındadır; geniş anlamda imansız toplumla ilgili değildir.
18. Müjde'ye tanıklık etmek amacıyla, imanlılar topluluğu dışındakilerin ihtiyaçlarına el uzatmamız yasak değildir (örneğin yerel okullara bilgisayar, felaket zamanında yardım vs.). (aksine bunun tersini savunmak zararlı olacaktır.)
19. Toplumumuzun refahına yönelik direkt bir tanıklık olarak belli başlı eylemlere katılmakta özgürüz; ya doğrudan ya da dolaylı olarak diğer topluluklar ve Hristiyanlarla birlikte farklı mezheplerle eğitim kurumlarıyla ortaklaşa, yardım ve hizmet kuruluşları oluşturmak için çalışabiliriz.

20. Sosyal eylemleri ya da yardım hizmetlerini (yoksullara bakmak, onlara yemek sağlamak) asla müjdeleme hizmetine kılıf olarak kullanmamalıyız (her ne kadar bunlar müjdeleme için bir fırsat olsa da).
21. *Üyelerimizin* çeşitli hayır işlerine katılmasını teşvik etmeliyiz (Özd. 19:17; 21:3; Luk. 10:25-37; Elç. 9:36; İbr. 13:1-3; Yak. 1:27), bu işlerden bazılarını diğer üyelere örnek gösterebiliriz. Ancak bu belli başlı işlerin topluluğun bütününün sahip çıktığı ya da desteklediği (topluluk olarak parasal ya da adam desteği şeklinde) olaylar haline gelmesine engel olmalıyız. Bizzat kendimiz başkalarıyla ilgilenme konusunda başkalarına örnek olabiliriz. Örneğin John Wesley, 1785 yılının başında Londra’da beş gün boyunca çoğu kez bileğe gelen kar ve çamur içerisinde yürüyüp 200 pound dileniyor ve bu parayı yoksullara giysi almak için kullanıyordu. Ve “neye ihtiyaçları olduğunu ve onlara nasıl yardımcı olabileceğini kendi gözleriyle görmek” için yoksulları evinde ziyaret ederdi.” Wesley 81 yaşındaydı!⁵
22. Biz kilise gözetmenleri olarak müjdeleme görevimizin zararına ikincil öneme sahip konuların dikkatimizi ve enerjimizi çalmasına izin vermemeliyiz.
23. Tanrı’nın sözü hakkındaki vaazlarımız, Kutsal Kitap öğretilerini güncel meselelere (yoksulluk, ırkçılık, adalet vs.) (krş. Yeş. 1:10-17) uygulayarak kilise üyelerimizi bu bakımlardan donatmalıdır. Ancak bu vaazlar, kiliseyi geniş kitleleri etkileyen sorunlara yönelik belli politik çözümlere asla yönlendirmeden verilmelidir. Örneğin Hristiyan vaizler, köleliğin kaldırılmasını hararetle savunabilir, ama vaazlarında bunun hangi yolla yapılabileceğine ilişkin düşüncelere girmemelidirler. Yapılması gereken işleri, nasıllarını açmadan konuşmalıyız.
24. Topluluklarımızı servet istiflemenin tehlikeleri hakkında uyarmalıyız. Tarih boyunca birçok imanlı, servet konusuna biz modern çağ insanlarından çok daha ihtiyatlı yaklaşıyordu. Augustine’den Wesley’e kadar herkes, servetin tehlikeli çekimi ve yüreklerimizde yaratabileceği dünyevi baskı hakkında yazmıştır. Bu öğretiler, dikkatli bir finansal planlamayı reddetmemiz için sebep değildir, fakat servet konusunda bizi olduğumuzdan daha uyanık, ihtiyatlı ve şüpheli yapmalıdır. Mat. 6:21, Luk. 12:34, 1Ti. 6:17-19 ve Yak. 5:1-6 gibi uyarı kısımlarına yenilenmiş bir dikkatle bakmalıyız. Kutsal Kitap’a göre zenginlik, ruhsal bakımdan yoksulluktan daha büyük tehlikedir.
25. Kiliseye özgü sorumlulukları önemine göre sıralarken dikkatli olmalıyız. Eğitim, siyaset, kilise dışındakilere yardım hizmetleri gibi konular Hristiyanlar için uygun ilgi alanlarıdır, ama kilise topluluğunun bizzat kendisi bu konuların odağı olmamalıdır. Gerçekte eğer böyle ilgi alanları kilisenin odağı haline gelirse, kiliseyi esas ve özgün sorumluluğundan, yani Müjde’yi hayata geçirmek ve ilan etmekten uzaklaştırabilir. “Kiliseye Tanrı’nın sözünü tümüyle duyurma görevi verilmiştir ve bu söz bütün insanların ve kurumların sorumluluğuna değinir. Kilise, devlet ve aile gibi diğer kurumların işlevlerini ifa etmemeli, ama bu kurumların işlevlerini tanımlamalıdır. Konuyu kabaca ele alırsak, kilise *siyasete* karışmamalıdır. Bunu yapacak olan üyeleridir, ve bunu ancak kilise üyesi değil, yurttaş kimliğiyle yapmalıdırlar.”⁶. Yerel kilise hayatında müjdeleme uygulamasını ve müjdeleme önceliğini korumak istiyoruz. Topluluğun toplumun ihtiyaçlarıyla ilgilenme faaliyetlerinin, Müjde’nin önceliğini azaltmasına izin vermeyeceğiz.
26. Kilisenin önceliği olmayan konularda gereksiz yere bölünmemesine dikkat etmeliyiz (örn. nükleer silahsızlanma, anayasa değişiklikleri, toplum içindeki belli başlı sanatsal aktiviteler vs.).
27. Geçmiş kuşaklar için böyle iyi işlerin yol açtığı ölümcül dikkat dağılmasına karşı uyanık olmalıyız (örn. “sosyal Müjde hareketi”; ya da Roma Konseyi’nin 826’da vaftiz olanlara hizmet varsayımıyla katedrallerde okullar yaptırması gibi eski örnekler. Bunlar maddi yardımları imanlı topluluğu dışındakilere götürerek onlara ulaşma örnekleri değildir.)
28. Kendimize ve başkalarına yönelik hizmetimizdeki hevesin Müjde’ye mi yoksa ikincil konulara mı odaklandığını ve dışarıdaki insanların bu konuda aynı fikirde olup olmadıklarını sormalyız.
29. Topluluğumuz içerisinde özellikle gençler ya da teolojik konularda şüpheleri olanların imansızların değer verdiği hizmetleri yapmayı tercih etmesine dikkat etmeliyiz. İmansızların iyi işlerimizi görüp gökteki Babamız’ı yücelteceğinden bahseden Mat. 5:13-16 ve 1Pe. 2:11-12 kısımlarını, Mesih’i izlemenin zulüm getireceği vaatleri (örn. Mat. 24:9; 2Ti. 3:12) ışığında anlamalı ve bizzat Mesih’in bile en nihayetinde kalabalıklar tarafından reddedilip öldürüldüğünü hatırlamalıyız. Toplum içerisinde popüler olmak, hizmete sadakat bakımından kesinlikle hatalı bir ölçüttür.
30. Üyelerimizin zamanlarını, vizyonlarını, heveslerini ve dualarını imansızların yaptığı işlere yönlendirmekte hassas olmalıyız. Çünkü imansızların topluma müjdeleme işine asla katılmayacakları aşıkardır ama imanlılar müjdelemeye zaman vermemelidir.
31. ‘Müjde’yi paylaş, gerekirse sözcükleri kullan’ olan yaygın düşünceden sakınmalıyız. Müjdelemek ilk önce duyurulan sözle başlar (eylemlerimiz kesinlikle Müjde’yi onaylar; örn. Yu. 13:34-35 [başkalarına

değil, birbirimize olan sevgimizin Müjde'ye işaret edeceği söylenmektedir]. Kilisenin üstlendiği sosyal hizmet, Müjde'yi duyurma umudu, duası ve tasarısıyla bilinçli olarak yürütülmelidir. J. Gresham Machen şöyle yazar: “Elçilerin döneminde maddi bereketler asla kendi yararlarına değerlendirilmezdi, ruhsal bereketlerin alternatifi olarak sayılmadılar . Bu dersi almamız şarttır. Sosyal refah, önemli olsa da, yetersizdir; her zaman Tanrı'nın sözle anlatılmaz armağanıyla desteklenmelidir.”⁷

32. Gözetmenler arasında ikincil önemdeki belli başlı meselelerde farklı hükümler olmasını hoş görmeliyiz (örneğin kürtaja nasıl karşı çıkılacağı; sosyal hizmetlerde evanjelik olmayanlarla ne derece işbirliği yapılacağı vs.)
33. Bazı müjdeleme dışı faaliyetlerin insanlarda kilisemize katılma isteği yaratabileceğinin farkında olmalıyız (örneğin müzik, okul, bazı toplumsal yardım programları) ve sadece Müjde'yi anlayan ve yukarıdan doğuşa ilişkin belirtiler gösteren kişileri üye yapmak üzere dikkatimizi artırmalıyız.
34. Rab'in denetiminde çobanlar olarak, yaşadıkları kültürde değişim yarattıklarını vurgulayan kişilerin iyi niyetli yazılarından ve öğretilerinden sürüyü korumalıyız. Bu tür kişiler armağanlı ve Tanrı'nın çağrısını almış olabilirler, ancak yerel kilise için bu bir model teşkil etmez.
35. Şu hususta kendimizi kandırmamalıyız. Müjdeleme önceliğinin, gözetmen için her zaman gerek kişisel hayatında gerekse topluluğunun hayatında sürdürmesi en güç görevlerden biri olduğunu anlamalıyız.

Sonnotlar:

¹ Bkz. Greg Gilbert'in harika *9Marks* blogu 6 Nisan 2009.

² Tyerman, 3. cilt. s. 520

³ Bkz. *Journal for the Scientific Study of Religion [Dinin Bilimsel Araştırma Dergisi]* Eylül 1998; ayrıca Robert Wuthnow'nun yazdığı *Acts of Compassion [Şefkat Eylemleri]* (1993).

⁴ “The Gospel and the Poor [Müjde ve Yoksullar]”, *Themelios* 33:3 (Aralık 2008), s. 17

⁵ L. Tyerman, *Life and Times of Wesley [Wesley'in Yaşam ve Tarihi]* (Harper&Bros; 1872), III, s.458

⁶ John Murray, “The Relation of Church and State [Kilise'nin ve Devletin İlişkisi]” *Collected Writings of John Murray [John Murray'in Toplanmış Yazıları]* den cilt I [Banner of Truth, 1976], s. 255.

⁷ J. Gresham Machen, *New Testament [Yeni Ahit]*, editör John Cook, s. 345-346

Ruhsal önderlik, “Tanrı'nın halkının nerede olmasını istediğini bilmek ve onları Tanrı'nın gücüne dayanarak ve O'nun yöntemleriyle onları oraya götürme inisiyatifi almaktır”

John Piper
Brothers, We Are Not Professionals
(Desiring God Foundation, 2002), s. 11.

“Eğer içimde bu dünyadaki hiçbir deneyimin tatmin edemeyeceği bir arzu görüyorsam, bunun en olası açıklaması başka bir dünya için yaratılmış olmamdır.”

C.S. Lewis
Mere Christianity

Kitap İncelemesi:

Servet İlkesi

J.M. Diener

Randy Alcorn

The Treasure Principle

(Colorado Springs, Colorado: Multnomah Publishers, 2001).

Yıllarca Amerikan Hristiyanların arasında yazdıkları ile büyük etki bırakan Randy Alcorn, bu kitapçık ile 1989 basımlı *Para, Mal Varlığı ve Sonsuzluk (Money, Possessions and Eternity)* başlıklı kitabın bir özetini sunmaktadır. Bu kitabın özünde Mesih İmanlıların malları ve paraları hakkında nasıl düşünmeleri gerektiğini açıklar.

İsa Mesih'in para ve mal varlığı hakkında diyeceği çok şey vardı. O şunu biliyordu: ruhani yaşantımızın sağlığı ve mal varlığımız hakkında ne düşündüğümüz ve onu nasıl kullandığımızın arasında kopmaz bir bağlantı vardır. Bu gerçek İncil'de geçen iki olayda görülür. Luka 19'da zenginliğine düşkün olan Zakay tövbe ettiğini mal varlığını dağıtarak kanıtıyor. Bunun aksine Luka 12'deki zengin budalanın ölümü (ve ruhunun lanetlenmesi), mallarını bencilce kendine saklamasından kaynaklanır.

"Servet İlkesi" başlığı İsa Mesih'in Matta 13:44'te anlattığı benzetmeden geliyor. İsa orada şöyle der: "Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defneye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı." Bu benzetmenin altındaki prensip sevinçli bir şekilde vermektir. Açık elle verenler daha büyük sevinç duyarlar. Alcorn ayrıca bu ilkeyi Matta 6:19-21'e bağlar. İsa bize bu ayetlerde Cennet'teki sonsuz hazineye (veya servete) dünyadaki mallardan daha çok değer vermemizi buyurur. İsa'ya göre, dünyada servet edinmek yalnızca yanlış değil, aynı zamanda aptalcadır. İsa bizim doğru yerde servet edinmemizi ister ve bu yer Cennet'tedir. Dünyasal servet geçicidir.

Böylece servet ilkesine gelmiş oluruz: Servetini yanında götüremezsin, ama onu gitmeden önce Cennet'e gönderebilirsin.

Bu ilkeyi pratik bir şekilde anlayıp uygulayabilmemiz için, Alcorn bize altı kilit nokta veriyor.

1. Tanrı Her Şeyin Sahibidir, Bense Onun Yatırım Yöneticisiyim.

Biz Tanrı'nın bize emanet ettiklerinin kâhyalarıyız. Onların sahipleri değiliz. Alcorn bu gerçeği kendi hayatında yaşadığını açıklıyor. Adil olmayan bir mahkeme kararı sonucu, Alcorn artık bütün mal varlığından vazgeçmek zorunda kaldı. Aksi takdirde mal varlığı kürtaj merkezlerinin işletimi için kullanılacaktı. Bu paraların vicdanına aykırı bir şekilde kullanılmasını önlemek için, Alcorn'a ait olan mallar artık eşine ve kilisesine ait oldu. Böylece Alcorn kâhyalığın ne olduğunu gerçekten anlamaya başladı. Bunları düşünürken, Alcorn şunu anladı: Dünyadaki her şey Tanrı'ya aittir, ben dahil! (Mez. 24:1; Hag. 2:8; Yas. 8:18; 1Ko. 6:19-20)

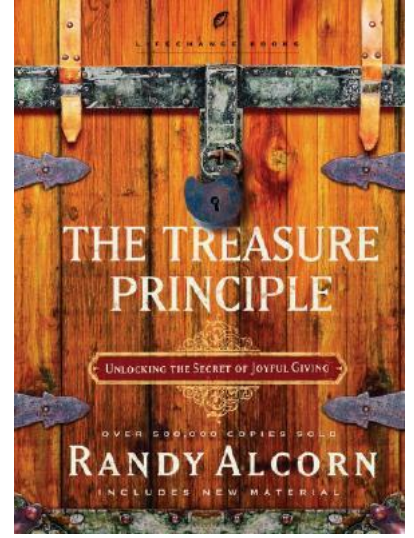
Ne zaman kendimizi ellerimizdeki malların sahipleri olarak görmeye başlarsak, o zaman çok büyük tehlikede oluruz. Çünkü biz böylece Tanrı'nın yerini almış oluruz. Tanrı'nın bize emanet ettiği parayı ve mallarını nasıl kullandığımıza dair O'na hesap vereceğiz (Rom. 14:10,12).

Buna karşın, mallarımızı başkalarına vermek bize büyük sevinç verir (bkz. 2Ko. 9:7; 8:2). Tanrı'nın lütfunu anladığımız zaman, sevinçle vermek isteyeceğiz. Tanrı lütfunu bize Mesih İsa'yı vermekle kanıtladı. (2Ko .8:9). İş adamı Hal Thomas şöyle söylemiştir: "Mal varlığımı başkalarına verdiğimde, 'Rab, seni seviyorum' diyorum."

2. Tanrı'nın Parasını Nereye Yatırırsam, Yüreğim Oradadır.

Paranı geçici şeyler için kullanmak yerine sonsuz şeyler için kullan ve neler olacağını bir gör! (Mat. 6:21)

Tanrı bizi bu dünyadaki itaatkârlığımız için ödüllendirmek istiyor. Bu itaatkârlık iyi işleri yapmak (Ef. 6:8; Rom. 2:6,10), zulüm gördüğümüzde direnmek (Luk. 6:22-23), muhtaçlara yardımda bulunmak (Luk. 14:13-14)

ve düşmanlarımıza sevgi ile davranmak (Luk. 6:35) gibi eylemlerdir. Ama bunların yanı sıra, dünyasal serveti nasıl kullandığımız sonsuz serveti nasıl kullanacağımızı gösterir (Luk. 16:11-12). Luka 16'da geçen kurnaz kâhya'ya olduğu gibi şimdi dağıttığımız para ve malların ödülünü Cennet'te alacağız (Luk. 16:9). Filipililer 4:17'ye göre, Tanrı Kendi görkemi için bağışladığımız her şeyin hesabını tutar. Ve bunlar için bizi ödüllendirecektir. Tanrı bu ödül beklentisini bizi harekete geçirecek bir motivasyon olarak verdi.

Param neredeyse, kalbim orada olur. Para yön verir, yüreğim onun peşinden gider. Kendisi için bu dünyada servet biriktiren adam hayatı boyunca servetinden uzaklaşır. Onun için ölüm büyük kayba neden olur. Ama kendisi için Cennet'te servet biriktiren insan sonsuzluğu dört gözle bekler. Her geçen gün onu, servetini alacağı zamana yaklaştırır. Onun için ölüm kazançtır.

3. Benim Memleketim Cennettir, Bu Dünya Değil.

Kutsal Kitap bize bu dünyada göçmen, yabancı ve konuk olduğumuzu açıklar (İbr. 11:13). Biz gerçek memleketimizi temsil eden elçileriz (2Ko. 5:20). *"Bizim vatanımız göklerde dir."* (Flp. 3:20) Biz daha iyi bir ülkenin, yani göksel bir ülkenin vatandaşlarıyız (İbr. 11:16).

4. Nokta İçin Değil, Sonsuz Çizgi İçin Yaşamalıyım.

Bizim buradaki hayatımız bir nokta gibidir. Cennet'teki sonsuz yaşamımız bu noktadan başlayarak sonsuzluğa doğru uzanan bir çizgiye benzer. Nokta için yaşayan insan bir gün çöplüğe atılacak dünyasal malları biriktirmek için yaşar. Paramızı ve mal varlığımızı başkalarına vermek, çizgi için yaşamak demektir. İsa'nın Müjdesi için Güney Amerika'da şehit olan Jim Elliot şöyle söylemiştir: "Kaybedemeyeceği şeyi elde etmek için, elinde tutamadığını veren adam bir budala değildir."

5. Maddeciliğin Tek Devası Vermektir.

Maddi servet bizi mutlu etmez. Böyle bir servet bizi köleleştirir ve mutluluğumuzu çalar (Vai. 5:10-15). Alcorn cebinde bir kart taşıdığını açıklar. Onun üzerinde şu yazılıdır: "Her servet Tanrı'ya aittir. Ben O'nun yatırım yöneticisiyim." Bunun arkasında Matta 6 ve 1. Timoteos 6'da geçen ayetler yazılıdır.

Pavlus 1. Timoteos 6'da şunu açıklıyor: Gerçek yaşam olan sonsuz yaşama kavuşmak için eli açık, paylaşmaya istekli ve iyilikten yana zengin olmamızı buyurur. Bu gerçek yaşamı, maddeciliğe dayanan ikinci sınıf "yaşam" ile karşılaştırın.

Gerçek şu ki: Ben Tanrı için yaratıldım. Hayatımın nedeni O'dur. Tanrı'nın bana verdiği paranın benim refahımdan çok daha büyük bir amacı vardır. Böylece vermek benden daha büyük bir Kişiye ve benimkinden daha büyük bir gündeme teslim olmaktır. Malımı dağıtmak, Mesih'in hayatımın Efendisi olduğunu kanıtlar. Beni tahttan indirip O'nu yüceltir. Beni köle kılan Mammon'un – yani para'nın – zincirlerini kırar.

6. Tanrı Refah Seviyemi Yükseltmek İçin Değil, Daha Çok Vereyim Diye Mal Varlığımı Çoğaltır.

Tanrı bize ihtiyacımız olduğundan fazla para verir. Bu, parayı başkalarına verebilelim diye olur. Ondalığımızı vermek ile başlayalım, ama orada durmayalım: Yeni Antlaşma'nın çocukları olarak, Tanrı bizim %10'dan daha çok vermemizi bekler. İsa ruhani hayatın çitasını hep yükseltir (bkz. Mat. 5:27-28).

Tanrı'ya vereceklerimizi gönüllü olarak vereceksek de, Tanrı'nın bizden bir takım beklentileri var (2Ko. 9:13). O'nun beklediğinden daha az verirsek, O'ndan çalmış oluruz. O bize verdiği bereketlerin oranında vermemizi bekler (Yas. 16:10,16-17). Alcorn kitabını yazmadan bağış vermeyi öğrenen birçok kişi ile görüştü. Onlar fark ettiler ki, ondalıklarını vermeye başladıklarında, Tanrı daha çok verebilmeleri için servetlerini büyüttü. Yüreklere Tanrı'nın egemenliğine daha bağlı olmaya başladı. Tanrı onlara öyle bereketler verdi ki, onlar artık servetlerinin %60, %80 ve hatta %95'ini Tanrı'nın işleri ve egemenliği için bağışlıyorlar. Tanrı'yı sınayın: ondalığınızı verin ve O'nun size mal varlığını verip vermeyeceğini görün (Mal. 3:10).

Birçok kişinin maddi durumu vermelerini engelliyor, ama bu onların Tanrı'ya vermemelerinden kaynaklanır! (bkz. Hag. 1:9-11) Tanrı'ya olan borcumuzu ilk olarak ödersek, o zaman o bize bereket verir ve insanlara olan borçlarımızı ödememize yardımcı olur!

Para vermenin sevincini ve bereketlerini yaşamak için şimdi verin. Servetinizi çocuklarınıza bırakmak yerine, bu parayı Tanrı'nın işlerine verin. Çocuklara büyük bir miras bırakmak yalnızca Tanrı'nın egemenliğine yatırım yapma fırsatını kaçırmak değildir. Ayrıca bu çocuklarınızın çıkarlarına en iyi hizmet edecek şey değildir. Genellikle büyük bir servet miras alanlar kötü duruma düşerler. Mutsuz, açgözlü ve alaycı olurlar. Ayrıca, sizin yatırım yöneticinizin yönettiği sizin paralarınızı kendi çocuklarına bırakırsa, ne düşündürdünüz?

Luka 6:38'de şu gerçek görülür: Daha çok verirsem, daha çok bana geri gelecektir. Dünyada en eli açık kişi Tanrı'dır. Ve O hiçbir zaman sizin kendisinden fazla vermenize izin vermez.

Tanrı bize maddi bereketleri verdi ki, her an cömert olabilelim (2Ko. 9:10-11). Eğer Tanrı elimize para getirirse, ilk düşüncemiz, "Bu bir sınavdır" olmalı.

Biz Tanrı'nın hizmetkârlarıyız ve bizim güvenilir olduğumuzu kanıtlamamız gerekir. Biz Tanrı'nın ayakçıları ve teslimatçılarıyız. Maaşımızı aldığımız zaman bunu hatırlamalıyız. Kendi değerimizi abartmayalım. Dükân bize ait değil; biz yalnızca burada çalışmaktayız.

Tanrı bizim ne fazlamızın olmasını ister, ne de maddi sıkıntı çekmemizi ister (Özd. 30:8-9). Tanrı çocuklarının birbirlerine yardım etmesini ister. Tanrı bazı çocuklarını daha çok sevdiğinden dolayı mal varlığını eşit olmayan bir şekilde dağıtmıyor. O bunu çocuklarının O'nun servetini O'nun adına dağıtabilmeleri için yapar.

Bu altı kilit noktayı açıkladıktan sonra, Alcorn bize Alfred Nobel'in hikayesini anlatır. Nobel gazetede yanlışlıkla yayınlanan kendi vefat ilanını okur. Okuduğunu sevmez ve hayatını değiştirmeye karar verir. Alcorn bize, Nobel gibi dürüst bir şekilde vefat ilanımızı yazmayı önerir. Bunu yaptıktan sonra onu okuyup hoşnut olup olmadığını düşünmemizi ister. Neyi değiştirmek isteriz? Bunları değiştirmek için hangi adımları atmamız var? Bu dünyada doğru bir şekilde yaşamak için yalnızca bir fırsatımız var. Onu ihmal etmeyelim. Ama burada olduğumuz sürece, hayatımızı düzeltmek için fırsatımız var. Böylece ölüm ilanımıza istediğimiz gibi şekil verebiliriz.

Biz Hristiyanlar genellikle birbirimize verdiğimiz bağışlarla neler yaptığımızı veya bağış verip vermediğimizi sormayız. Bu yasak bir konudur. Ama İbraniler 10:24'e göre birbirimizi iyi işler için gayrete getirmeliyiz. Bunu "verme öyküleri" anlatarak yapabiliriz. Kibirli bir şekilde verip onun hakkında böbürlenmekten kaçınmalıyız, ama aynı zamanda İsa Mesih bize şu buyruğu verir: "Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görenek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!" (Mat. 5:16)

Alcorn bir olay anlatır: Katıldığı topluluğun önderlerinden biri Sudan'a gidip oradaki Mesih İnanlıların köle olarak satıldıklarını görür. Amerika'ya döndüğü zaman bunu Alcorn'un topluluğuna anlatır. Topluluk üyeleri bunu duyunca bu kölelerin özgürlüğünü satın almak için para toplamaya karar verirler. Bazı aileler Noel hediyeleri alma yerine bu parayı bağışlarlar. Topluluğun işlettiği ilkokuldaki 4. sınıf öğrencileri başka kişiler için çalışarak binlerce dolar toplar. Bir küçük kız basketbol takımında oynayabilmesi için biriktirdiği elli doları verir. Bir aile Disneyland eğlence parkına gitmek için birkaç yüz dolar biriktirmiştir. Çocukları bu parayı kölelerin özgürlüğünü satın almak için kullanmayı önerir. Böylece Alcorn'un topluluğu 60.000 dolar biriktirir. Önderler bağış istememişlerdir. Bu verme hevesi bulaşıcıdır! Bunun gibi verme öyküleri bizi cömertçe vermeye heveslendirir.

Bunun yanı sıra, önderler verirse, topluluk onların ardından gider. Bunun bir örneği 1. Tarihler 29:6-9'da geçen Davut'un öyküsüdür. Davut ve İsrail önderleri cömertçe Tanrı'nın tapınağı için büyük bir servet verdiler. Bunu duyan halk vermeye heveslendi.

Tanrı servetimizi bize "böyle bir gün için" verdi (Est. 4:14). Tanrı elimizde olanı vermek için bizi kendi mutlak yetkisine göre seçti. Para bitmeden önce onu vermeye bakalım!

Peki ne kadar vermeliyiz? Tanrı'ya sorun.

Nasıl vermeliyiz? İlk olarak Kutsal Kitap'a uyup Mesih'i öğreten yerel topluluğunuza bağışta bulunun. Sonra, Kutsal Kitap'ın ilkelerine nasıl uyduklarını kontrol ederek, hayır kurumları ve diğer kurumlara verin. Burada Hristiyan kurumlarına öncelik verin, çünkü onlar Tanrı'nın amaçları için çalışırlar, dünyanın adına değil.

Ayrıca, başkaları ile bu Servet İlkesini paylaşın ve onları vermeye heveslendirin. Böylece siz D.L. Moody veya Billy Graham gibi büyük Hristiyan önderlerin birisini yetiştirenlerden olabilirsiniz.

Son olarak Alcorn bize Tanrı ile yaptığı verme antlaşmasını özetliyor:

1. Ben ve bana emanet edilen her şeyin Tanrı'ya ait olduğunu beyan ediyorum (1Ko. 6:19-20; Mez. 24:1).
2. Aldığım tüm maaşların ve armağanların en az %10'unu ilk ürün olarak, kutsal ve sırf Tanrı'ya ait sayarak, O'nun için ayıracağım (Mal. 3:6-12).
3. Bunlardan kalan Tanrı'nın bana emanet ettiği servetten gönüllü olarak cömertçe armağanlar vereceğim (2Ko. 9:11).
4. Tanrı'dan kendimi feda edecek bir şekilde yoksullara yardım ve kaybolanlara gerçeği anlatmak gibi eylemlerle O'nun isteklerine göre vermeyi öğretmesini dua ederim.
5. Dünyasal serveti bu dünyadan alamayacağımı anlıyorum. Bundan dolayı dünyasal servetimi kullanarak Cennet'te bir servet edinmeye karar veriyorum. Bunu Mesih'in görkemi ve başkalarının ve kendimin sonsuz iyiliği için yapacağım.
6. Tanrı'ya dua ederim ki, başkaları ile Servet İlkesinin verdiği şimdiki sevinci ve ilerdeki ödülü hakkında paylaşmayı öğretsinsin. 📌